

Studiu asupra Epistolei întâi către Timotei

De H. Rossier

Tablă de materii:

1. Introducere
2. Capitolul întâi
3. Capitolul 2
4. Capitolul 3
5. Capitolul 4
6. Capitolul 5
7. Capitolul 6

1. Introducere

Înainte de a întreprinde un studiu detaliat al acestei epistole, ni se pare util să amintim în câteva cuvinte ce este Biserica (sau Adunarea) așa cum o prezintă Epistola către Efeseni și alte câteva pasaje, și ce este această Adunare în cele trei epistole (1, 2 Timotei și Tit) numite mai mult sau mai puțin justificat „epistolele pastorale”.

Epistola către Efeseni ne prezintă Adunarea sub toate aspectele ei, cu excepția unuia; cele trei epistole în cauză sub singurul aspect care lipsește în Epistola către Efeseni. Iată cum ne este prezentată Adunarea în aceasta din urmă:

1. Ea este, înainte de toate, *Trupul lui Hristos* pe pământ (Efeseni 1: 23), compus din toți credincioșii în viață, iar aceștia formează o unitate. Această unitate desființează orice deosebire dintre iudei și păgâni și formează un întreg indisolubil legat de Duhul Sfânt cu Hristos, Capul glorificat al trupului Său, în cer. Este o „taină” al cărei administrator este numai apostolul Pavel. În ciuda ruinei actuale a Adunării, putem încă, chiar dacă nu am fi decât doi sau trei, să manifestăm această unitate la masa Domnului, potrivit cu 1Corinteni 10: 17, imens privilegiu pentru cei care i-au înțeles însemnătatea.
2. Biserica este Mireasa lui Hristos (Efeseni 5: 24 – 27). Domnul Se ocupă de ea pentru a o curăți prin Cuvânt în timpul umblării ei aici jos, înainte de a o primi lângă El în glorie. Și aici, în ciuda ruinei Bisericii, oricine înțelege, ca un lucru prezent, dragostea fără limite a lui Hristos prin care S-a dat pe Sine pentru Mireasa lui, va înțelege, în fibrele cele mai intime ale inimii lui, că face parte din ea, și se va bucura ca de o realitate profundă care se adresează sentimentelor sale, și va striga cu ea, în puterea Duhului Sfânt care îl animă: „Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22: 17).
3. Adunarea este un templu sfânt pe care Domnul Însuși îl zidește pe temelia apostolilor și profetilor și a cărui piatră de căpătâi este Însuși Domnul, o zidire în creștere până ce Ziditorul ei divin va adăuga ultima piatră. Astfel, zidită de El, această Casă a lui Dumnezeu este o zidire perfectă (Efeseni 2: 19 – 21).

Același adevăr ne este prezentat în Matei 16: 16 – 18. Pe mărturisirea lui Hristos dovedit, prin învierea Lui, Fiul Cel viu al lui Dumnezeu, zidește Adunarea Sa. Petru este una dintre pietrele acestei clădiri împotriva căreia porțile Locuinței Morților nu pot să facă nimic. Și aici toată lucrarea depinde numai de Hristos și Satan însuși este neputincios pentru a o distruge. În 1Petru 2: 5, găsim ceva asemănător. Hristos este acolo piatra vie, respinsă de oameni, dar aleasă și scumpă în ochii lui Dumnezeu. Ne apropiem de El ca pietre vii și suntem zidiți pe El ca o casă

spirituală. Că există unelte pentru a aduce aceste pietre nu este nicio îndoială, dar aici Cuvântul, făcând abstracție de orice unelte omenești, ne arată că zidirea este compusă numai din pietre vii.

4. Suntem zidiți împreună în Domnul pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul (Efeseni 2: 22). Există deci în această lume un loc în care Dumnezeu Însuși locuiește prin Duhul Său. Aici, din nou, nimic nu este dat responsabilității omului. Nu el zidește, Dumnezeu Însuși vrea să aibă o locuință aici jos. Acest mare fapt s-a realizat prin revărsarea Duhului Sfânt la Rusalii și a fost completat prin introducerea păgânilor în Adunarea creștină.

Acestea sunt diversele aspecte oferite până aici de Adunare. Însuși Dumnezeu face lucrarea, de aceea nu există propriu-zis diferență între ceea ce constituie trupul, Mireasa, clădirea sau casa. Toate, în timpul formării lor, sunt compuse din aceleași elemente. Lucrarea care le reunește în una este perfectă, pentru că este divină. Dar este adevărat și că Dumnezeu lasă ca responsabilitatea pentru zidirea *casei Sale* în această lume să fie încredințată celor care fac parte din ea. Lucrarea omului intră deci acolo, ca parte; și aceasta este ceea ce ne prezintă în mod clar capitoul al treilea al Epistolei întâi către Corinteni. Pavel pusese, ca un arhitect înțelept, temelia care este Hristos, și nimeni nu poate pune o altă temelie decât aceasta. Fiecare trebuie să vadă cum urmează să zidească pe această temelie. Dumnezeu mai întâi, ca pentru întreaga creație, făcuse totul foarte bun, dar vine momentul în care încredințează lucrarea Sa omului. Cum se va achita acesta din urmă de lucrarea lui? În ciuda a tot ce se va putea întâmpla, Dumnezeu Își continuă lucrarea și o va duce la bun sfârșit; dar, încredințată omului, este dovedit că, dacă unii sunt buni lucrători, făcând o lucrare bună, alții, vai, deși fiind lucrători buni, fac o lucrare rea, și că în fine o a treia categorie este compusă din lucrători răi care corup și distrug templul lui Dumnezeu. Lucrarea lucrătorilor poate consta în introducerea oamenilor buni sau răi, a învățăturilor bune sau rele. Rămâne totuși adevărat că și considerată sub acest aspect, clădirea nu este mai puțin templul lui Dumnezeu, casa lui Dumnezeu. Așa era cu templul din Ierusalim, când Domnul a zis: „Este scris: „Casa Mea este casa de rugăciune”, dar voi ați făcut din ea „peșteră de tâlhari” (Luca 19: 46). Totuși, și ca atare, nu a încetat să fie numită casa lui Dumnezeu. Această casă este în fond întotdeauna lucrarea lui Hristos: în ciuda elementelor impure pe care omul le-a introdus în ea; în ciuda materialelor rele care o strică, temelia a fost pusă de un ziditor înțelept, apostolul Pavel, care și-a îndeplinit sarcina. De aceea, oricare ar fi stricăciunea ei, această casă rămâne atâta timp cât Dumnezeu locuiește acolo prin Duhul Său. Dar va veni o clipă când nu va mai conține materiale bune, când Duhul va urca în cer cu Mireasa, și când Domnul va vărsa din gura Lui, ca pe un lucru dezgustător, pe aceea care purtau de formă Numele Lui.

Cu toate acestea să nu uităm că a aparține casei lui Dumnezeu, deși implică și responsabilitate aici jos, este un privilegiu imens. Oricare ar fi condiția morală a acestei case, ea rămâne un loc în care Dumnezeu locuiește prin Duhul Său. Nu găsim acest loc nicăieri în lume, Dumnezeu nelocuind prin Duhul Său nici în mahomedanism, nici chiar în iudaism. În aceste locuri se întâlnește viața unită cu mărturisirea creștină fără viață, devenind pentru cei care nu au decât mărturisirea, chiar cauza condamnării lor. Acolo se găsește, pe de altă parte, Duhul și manifestările Sale diferite, adevărul, Cuvântul inspirat, Evanghelia mântuirii, mărturia. Separând mărturisirea de viață, Satan a făcut o lucrare de distrugere. Această lucrare nefastă, bazată pe spiritul lumesc care s-a introdus în Biserică, și însoțită de învățături false și de legalism, a început din vremea apostolilor, după cum vedem în Epistole și în Fapte. Nu este frapant că aceste lucruri au fost anunțate bătrânilor din Efes, adunare în care adevărurile cele mai înalte ale creștinismului fuseseră vestite și apreciate (Fapte 20: 29 – 30) și că tot la Efes Timotei a trebuit să le reprime? (1 Timotei 1: 3). În 2 Timotei răul înaintând, casa lui Dumnezeu a devenit o casă mare conținând vase de rușine de care trebuie să se curețe, deoarece creștinismul nu poate ieși din casă.

Deci pe terenul casei lui Dumnezeu responsabile, ne introduc Epistolele către Timotei și cea către Tit; doar că în Epistola întâi către Timotei găsim casa lui Dumnezeu ca „Adunarea Dumnezeului viu, stâlpul și temelie adevărului”; creștinii răspunzători de ordinea și de funcționarea ei; răul existând și căutând să se facă prețuit în Adunare; o piedică pusă de Duhul Sfânt revărsării lui, prin activitatea credinciosului Timotei, trimisul apostolului. În 2Timotei găsim o casă mare cu un amestec care întristează, de vase de cinste și de rușine, dar în același timp, lucru care mângâie peste măsură de mult, o cale revelată pentru ziua de azi, zi de ruină iremediabilă, în mijlocul acestor dărâmături; o cale în care Domnul poate fi glorificat de credincioși ca în cele mai frumoase zile ale zidirii casei lui Dumnezeu.

Este evident că epistolele către Timotei nu ne transpune, ca cea către Efeseni, în locurile cerești. Este vorba aici de o mărturie adusă Domnului pe pământ, și caracterizat de ordine și disciplină potrivit lui Dumnezeu, ordine pe care îngerii sunt chemați să o privească, pentru a-l vedea pe Dumnezeu nevăzut în Adunarea celor pe care i-a mântuit.

2. CAPITOLUL ÎNTÂI

Versetele 1 – 2 – „Pavel, apostol al lui Isus Hristos Isus, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și al lui Hristos Isus, speranța noastră, către Timotei, adevăratul meu copil în credință: Har, îndurare, pace, de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Hristos Isus, Domnul nostru!”

Versetele pe care tocmai le-am citat încep prin a stabili singurele temeuri după care omul intră în relație cu Dumnezeu și care vor fi detaliate în continuarea acestui capitol. Aceste temeuri erau subiectul slujbei apostolului. Dumnezeu Se prezintă aici cu un titlu pe care nu îl vedem decât în „epistolele pastorale”. Nu că nu ar fi numit în altă parte (ca de exemplu în Luca 1: 47) „Dumnezeu, Mântuitorul Meu”, sau „Mântuitorul nostru”, dar Îl întâlnim aici cu acest titlu ca să zicem așa unic și primordial. Ceea ce caracterizează, în acest pasaj, divinitatea Sa în ea însăși, este mântuirea. Această mântuire este prezentată după importanța ei universală. Apropiindu-ne de Dumnezeu, nu Îl întâlnim decât sub acest aspect. Fără îndoială este Judecător, Dumnezeuul suveran, Creatorul, Sfântul etc., dar, în ziua de azi, se revelează *numai ca Dumnezeu Mântuitor*. Ce titlu scump! Ce har incomparabil! Va trebui ca păcătoșii să-L întâlnească odată ca Judecător, dar în prezent poartă doar acest titlu, Cel de Dumnezeu care iartă. Când oamenii de astăzi vor apărea înaintea Lui, se vor putea scuza că nu au fost mântuiți când nu Se descoperise lumii sub un alt Nume? Pavel era apostolul după porunca Lui. *Ca Dumnezeu etern*, îi dăduse o poruncă, o misiune specială în vederea descoperirii tainei Bisericii (Romani 16: 25 – 26), dar aici porunca era pentru a face cunoscut lumii că Dumnezeul Mântuitor S-a revelat în Isus Hristos și că mântuirea nu poate fi obținută decât în El. Această poruncă cere ascultarea credinței; este inseparabilă de Persoana lui Hristos Isus, „speranța noastră”, singurul în care se poate încrede un păcătos, singurul colac de salvare oferit omului pierdut.

Dar aceste lucruri nu pot fi vestite decât de un om care a început prin a le primi el însuși; și astfel Pavel le primise direct de la Domnul și Timotei, adevăratul lui copil, le primise prin mijlocirea lui. De aceea găsim în aceste două versete elementele pe care sunt întemeiate relațiile oricărui *individ* cu Dumnezeu. Pentru Pavel, ca și pentru Timotei, Dumnezeu Mântuitor este „Dumnezeu, Mântuitorul nostru”, Dumnezeu, Mântuitorul lor *al amândorura*; Hristos Isus este „speranța noastră”, Dumnezeu este „Tatăl nostru” în virtutea mântuirii; Hristos Domnul nostru, ca dobândind toate drepturile asupra lui Pavel și a lui Timotei. Aceste binecuvântări erau dobândite de amândoi prin *credință* și prin ea devenise Timotei copilul apostolului.

Salutarea lui Pavel către Timotei îi aduce acestuia har și pace, dar și „îndurare”, cuvânt care nu se găsește decât în epistolele adresate unei persoane (*). Este într-adevăr, lucrul fără de

care nu ne putem trăi viașa de fiecare zi. Apostolul însuși, chemat de Dumnezeu la slujba sa, ce ar fi devenit fără îndurare? (v. 13).

(*) În Epistola către Tit lecția | învățătura | sfatul | muștrarea este nesigură.

Versetele 3 – 7 – „Așa te-am rugat când mergeam spre Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții învățături străine, nici să nu ia aminte la mituri și la genealogii fără sfârșit, ca unele care duc mai degrabă la neînțelegeri decât la lucrarea lui Dumnezeu care este în credință. Iar ținta poruncii este dragostea dintr-o inimă curată și dintr-o conștiință bună și din credință neprefăcută, de la care unii, abătându-se, s-au întors spre vorbire deșartă, dorind să fie învățători ai legii, neînțelegând nici cele ce spun, nici cele despre care afirmă cu tărie”.

Slujba încredințată lui Timotei este mai înaltă și mai importantă decât cea a lui Tit. Mai întâi, cu privire la sfera în care se desfășoară, activitatea lui Timotei se exercită în Efes, loc în care învățăturile cele mai înalte despre poziția cerească a Adunării fuseseră vestite și primite în puterea dragostei dintâi. Dimpotrivă, locul activității lui Tit este Creta, a cărei stare morală obișnuită este suficient caracterizată în epistola care îi este adresată.

Cât privește mandatul însuși, cel al lui Tit era rânduirea bătrânilor, dar cu o stăruință deosebită asupra învățaturii sănătoase pe care fie ei, fie tinerii, trebuiau să o păstreze și să o păzească.

Mandatul lui Timotei mergea mai departe. *Porunca* încredințată lui are ca scop, înainte de toate, purtarea fiecăruia în casa lui Dumnezeu, și nu numai ceea ce se cuvine celor care își exercită slujbele în această casă. În rest nu vedem că i-ar fi fost poruncit lui Timotei să rânduiască bătrâni, ci găsim enumerarea calităților care trebuie să-i distingă pe bătrâni, ca și pe diaconi. Dar datoria trimisului apostolului este înainte de toate învățătura bună și sfântă, învățătura potrivit evlaviei. Toată ordinea casei lui Dumnezeu bazată pe învățatură, să zicem mai degrabă pe *credință* (v. 4) care este aici ansamblul învățaturii creștine primite prin credință. Aflăm astfel cum trebuie să se poarte această casă pentru ca mărturia lui Hristos care îi este încredințată să fie prețuită înaintea lumii.

Dar iată că de-abia încredințată responsabilității sfinților, această mărturie era în pericol să piară prin vicleniile sau sub atacurile deschise ale Dușmanului. Anumite persoane opuneau sfintei învățături a apostolului, o învățatură bazată pe altceva decât pe Hristos. Este ceea ce acesta din urmă numește printr-un singur cuvânt grecesc: „să învețe învățături străine” (*). Era vorba de a li se împotrivi cu autoritate. „Porunca” (v. 3, 5) fusese încredințată lui Timotei pentru aceasta; îi fusese dat dreptul deplin de a porunci acestor oameni. Atât cât exista autoritatea apostolică, această misiune era necesară pentru ca Adunarea să poată exista ca mărturie exterioară în această lume și pentru ca sufletele simple, incapabile să discearnă între învățătura adevărată și cea falsă, să fie puse la adăpost. Aceste „învățături străine” nu erau „cuvintele sănătoase”, „cele ale Domnului nostru Isus Hristos”; ele nu aveau ca bază și ca origine cuvintele lui Hristos așa cum sunt ele conținute în Scripturi; nu aveau ca țintă „evlavia” (6: 3). Trebuiau deci să fie reprimite cu autoritate.

A învăța învățături străine (v. 4) conduce în mod necesar la mituri care sunt numite în Tit 1: 14 mituri iudaice (**). În capitolul 4: 7 al epistolei noastre ele sunt numite „mituri lumești și băbești”. Evangheliile apocrife, cărțile talmudice sunt pline de ele.

(*) Hétérodidaskaleō, tradus și „dă o învățatură străină” în capitolul 6: 3.

(**) Vedeți Studiul asupra Epistolei către Tit, de H. R., paginile 32 și 33.

Aceste învățături care nu-L au pe Hristos ca sursă și ca obiect nu au nicidecum și nu vor avea niciodată ca rezultat „administrarea”, adică conducerea, ordinea casei lui Dumnezeu. În loc de a zidi această casă, ele o distrug, o lasă în voia dezordinii și a ruinei. Aceasta se petrece încă în fiecare zi sub ochii noștri. Fânul și paietele sunt introduse în această construcție și vor fi în cele din urmă arse cu casa pe care pretind că o zidesc.

„Administrarea” bazată pe revelația harului lui Dumnezeu și pe taina Bisericii îi fusese încredințată lui Pavel (Efeseni 3: 2, 9). Trebuia acum să fie foarte clar cine zidea pe această temelie sau pe învățături străine, pentru că „administrarea lui Dumnezeu este prin *credință*”, adică printr-o învățătură divină care se adresează credinței pentru a fi primită și aceasta în contrast cu legea, după cum vom vedea.

Dar înainte apostolul se întrerupe pentru a arăta (v. 5) „ținta”, scopul final al poruncii încredințate (v. 3) lui Timotei. Acest scop este în întregime moral. Este *dragostea*, dar dragostea inseparabilă de o stare sufletească bună înaintea lui Dumnezeu, și nu s-ar putea face în câteva cuvinte o descriere mai completă a acestei stări. Dragostea se sprijină pe trei stâlpi, și, dacă este așa, niciodată nu vom fi înșelați de false aparențe, atât de frecvente în lume, și care ar trebui să fie străine casei lui Dumnezeu. Acești trei stâlpi sunt inima, conștiința și credința. „O inimă curată” nu înseamnă o inimă lipsită de orice pată, pentru că este curată prin ea însăși, ci o inimă curățată prin spălarea Cuvântului (Ioan 13: 8 – 10; 15: 3; 1Petru 1: 22; 2Timotei 2: 22).

„O conștiință bună” este o conștiință care, ca urmare a curățirii inimilor noastre, nu are nimic de ascuns lui Dumnezeu și prin urmare, nu are nimic să-i reproșeze (Evrei 10: 22).

O „credință neprefăcută” este o credință lipsită de orice prefăcătorie. Acest cuvânt, „credință”, care apare de 17 ori în această epistolă, are în ea două înțelesuri puțin diferite, cum am putut deja observa. Mai întâi, într-un sens obișnuit, credința este acceptarea, prin har, a ceea ce Dumnezeu a zis despre Fiul Său; într-un cuvânt, primirea Mântuitorului. Apoi ea este ansamblul învățăturii creștine primite prin credință. Astfel în v. 19 al capitolului nostru se păstrează credința; în capitolul 3: 9, credința este ansamblul lucrurilor până atunci ascunse, dar revelate acum și pe care credința le pricepe; în capitolul 4: 1, îndepărtarea de credință înseamnă părăsirea a ceea ce învățătura creștină ne descoperă; în capitolul 5: 8, ea este tăgăduită.

Credința este deseori menționată ca asociată unei conștiințe bune (1: 5; 19; 3: 9). Este un lucru foarte periculos, pentru creștin, să nu aibă, indiferent de motiv, o bună conștiință înaintea lui Dumnezeu și nu am putea să insistăm mai serios asupra acestui lucru. Ea ne face să ne îndepărtăm de credință și discursurile noastre nu mai sunt de aici înainte decât o „vorbire deșartă” fără nicio însemnătate pentru suflete.

Dragostea deci, scopul întregii activități a lui Timotei, trebuia să se sprijine pe inimă, conștiință și credință. Dacă această dragoste ar fi cu adevărat activă, nu ar mai fi nevoie să se facă eforturi pentru a opri răul, și nu ar mai fi nevoie de luptă pentru a menține sau restabili ordinea în Adunare. Dar, în loc de aceasta, ordinea era tulburată la Efes de anumite persoane care nu erau străine de starea practică a inimii și de conștiința despre care tocmai am vorbit. Care era urmarea acestui lucru? Acești oameni, în loc să caute binele sufletelor, nu se gândeau decât la ei înșiși și la a se face recunoscuți ca învățători ai legii. Asemenea pretenții fără starea morală care putea să le facă acceptate, nu fac decât să pună în lumină extrema sărăcie spirituală și ignoranța celor care le afișează. Cuvintele lor nu au nicio valoare: ele sunt o „vorbire deșartă”. La ce folosesc ele? Cei care le rosteau nu înțeleg ei înșiși sensul lucrurilor asupra cărora insistă. Ce tablou frapant al pretenției de a învăța Cuvântul fără credință, fără o inimă curățită, fără o conștiință bună având tot atâta actualitate astăzi ca în timpul apostolului. Acțiunea unor asemenea oameni va avea de altminteri întotdeauna un caracter legal; dar înțeleg ei măcar ce înseamnă legea?

Versetele 8 – 11 – „Știm dar că legea este bună, dacă se folosește cineva de ea potrivit legii, știind aceasta, că legea nu este dată pentru cel drept, ci pentru cei nelegiuți și nesupuși, pentru neevlavioși și păcătoși, pentru cei fără sfințenie și lumești, pentru ucigași de tată și ucigași de mamă, pentru criminali, pentru curvari, pentru homosexuali, pentru răpitori de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și dacă este orice altceva împotriva învățaturii sănătoase, după Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredințată”.

Aici apostolul stabilește contrastul cel mai complet între lege, la care acești așa-zisi învățători vroiau să-i aducă pe creștini, și Evanghelie. Primul punct asupra căruia insistă, este că legea este bună. Găsim aceeași afirmație absolută în Romani 7: 16. Toată problema constă deci în a o folosi cu dreptate, adică felul în care ne folosim de ea. Ea nu se adresează celor drepti, căci cum ar condamna ea pe cel drept? Ea este dată pentru a condamna răul. Aici apostolul trece pe scurt în revistă persoanele cărora se adresează legea și pe care le pedepsește sever în mod legitim. El caracterizează în câteva cuvinte starea lor morală: voia proprie, neascultarea, neevlavia și duhul lumesc față de Dumnezeu, absența oricărui respect față de părinși și maltratarea lor, violența și crima, întinarea cârnii, dorințele nelegiuite, minciuna și sperjurul și încă multe alte vicii, cad sub condamnarea legii. Aici, apostolul revine la subiectul principal al epistolei sale: Legea pedepsește sever orice se împotrivesc sfintei învățături, ansamblul adevărilor care constituie creștinismul sau învățătura care este potrivit evlaviei (6: 3). Ori Evanghelia este conform cu această învățătură. Ea nu contrazice nicidecum legea, ci introduce un lucru complet nou care nu are absolut niciun punct de legătură cu legea. Acest lucru este Evanghelia gloriei fericitului Dumnezeu, încredințată apostolului. Aceste câteva cuvinte ne deschid o sferă de binecuvântări în care duhul și inima pot să se miște liber, fără a găsi acolo vreodată limite. Judecați aceasta: Evanghelia este vestea bună care anunță oamenilor că gloria lui Dumnezeu a fost deplin arătată în Hristos. Gloria lui Dumnezeu, adică ansamblul desăvârșirilor divine: dreptatea, sfințenia, puterea și adevărul și mai presus de toate dragostea și harul Său – această glorie a fost pe deplin revelată și pusă după puterea noastră de înțelegere în Persoana unui Om, Hristos Isus, Mântuitorul nostru. Ea a fost arătată în favoarea noastră și este minunea Evangheliei. Toată această glorie nu se ascunde nici nu se acoperă; o vedem strălucind pe fața unui Om, dar, mai mult, ea este pentru noi, ne aparține. Lucrarea lui Hristos ne-o conferă; tot ce este El înaintea lui Dumnezeu, sunt de acum înainte cei care cred în El. Da, gloria lui Dumnezeu nu mai domnește în desăvârșirea ei solitară și inabordabilă; ea a devenit, într-un Om, partea tuturor celor care cred în El. Suntem, în virtutea jertfei Lui care a desființat păcatul, desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu precum El Însuși. El este făcut pentru noi, din partea lui Dumnezeu, înțelepciune, dreptate, sfințenie și răscumpărare. Suntem lumină în Domnul. Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat. Toate acestea sunt darul fără plată al harului pentru niște bieți păcătoși îndreptățiți prin credință.

Dar observați că această Evanghelie este cea a gloriei fericitului Dumnezeu. Făcându-ne-o cunoscută, Dumnezeu vrea să ne facă fericiți ca El Însuși; fericirea de care Se bucură a devenit fericirea noastră! Există un contrast mai deplin decât cel dintre legea care îl blestemă pe păcătos și harul care îl transpune în bucuria gloriei și fericirii lui Dumnezeu, așteptând să se bucure de ele în perfecțiunea unei eternități fără nor?

Versetele 12 – 14 – „Mulțumesc Celui care m-a întărit, lui Hristos Isus, Domnul nostru, că m-a socotit credincios, punându-mă în slujbă, pe mine, care mai înainte eram un hulitor și un batjocoritor; dar mi s-a arătat îndurare, pentru că am făcut-o neștiind, în necredință. Iar harul Domnului nostru a prisosit peste măsură, cu credință și cu dragoste, care sunt în Hristos Isus”.

Dar cine era acest Pavel căruia îi fusese încredințată o Evanghelie atât de scumpă? Lucru uimitor! Era un om care încâlca prima poruncă: „Să iubești pe Dumnezeu”. Îl ura pe Dumnezeu

crezând că-L slujește, pentru că Îl ura în Persoana Fiului Său. Pe acest Hristos, Îl hulea și-i obliga pe sfinți să-L hulească (Fapte 26: 11). Îl persecuta în Biserica Lui preaiubită; Îl acoperea de batjocuri în cei care credeau în El și Îl slujeau cu credincioșie.

O asemenea atitudine nu ar fi putut fi iertată dacă Pavel nu ar fi făcut aceste lucruri „neștiind, în necredință”, credința nefiind altceva decât primirea, în inimă, a lui Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. De aceea i s-a arătat îndurare, dacă nu, ar fi fost condamnat fără milă. Cât despre iudei, această îndurare nu li s-a putut arăta în continuare. Pe cruce, Isus, mijlocind pentru popor, spusese: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac” (Luca 23: 34). Invocase îndurarea Tatălui Său din cauza neștiinței lor. Este și ceea ce le spunea Petru în Fapte 3: 17. Dar apoi, când îl omorau cu pietre pe Ștefan, știau ce făceau; respingeau Duhul Sfânt care le fusese trimis prin Isus Hristos înviat (Fapte 7: 51). Acest păcat nu le putea fi iertat. Saul din Tars care era de acord cu moartea lui Ștefan (Fapte 7: 58; 8: 1) nu era în aceeași stare ca poporul lui? Ce ajutor îi rămânea deci? Niciunul! Și totuși mai rămânea unul: harul care prisosea, care putea să socotească un asemenea om credincios, și să-l pună în slujbă! Numai prin credință a putut fi desființată necredința lui precedentă. Numai dragostea care este în Hristos Isus a putut înlocui ura de care inima lui fusese umplută până atunci; și această dragoste nu putea fi cunoscută decât prin credință. Acest verset 14 este deci dovada a ceea ce dă harul când se ocupă chiar de cel dintâi dintre păcătoși. El îl ia dintre păcătoși printr-un har care prisosește, îi dă credință, și, prin ea, îl face să cunoască dragostea care este în El.

Versetele 15 – 17 – „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea că Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelungă-răbdare, ca model pentru aceia care vor crede în El pentru viața eternă. Iar Împăratul veacurilor, nepieritorul, nevăzutului și singurului Dumnezeu, fie onoarea și gloria în vecii vecilor! Amin.”

De când această lucrare a Duhului lui Dumnezeu a avut loc în inima lui, Pavel poate să-L vestească pe Hristos și mântuirea. Ce găsim aici, este Evanghelia în cea mai simplă expresie a sa. „Vrednic de încredere este cuvântul și demn de toată primirea”. Sunt multe „cuvinte vrednice de încredere” în Epistolele către Timotei și Tit. Le-am explicat în „Studiu asupra lui Tit”, p. 85 – 86, dar aici apostolul adaugă aceste cuvinte: „și demn de toată primirea”, pentru a arăta rezultatele imense ale acestui cuvânt pentru orice suflet care îl primește. Vom reveni la aceasta în capitolul 4: 9.

Adevărul simplu care este la temelia oricărei relații între omul păcătos și Dumnezeuul Mântuitor este exprimat aici în modul cel mai solemn: „Hristos Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși”: Dumnezeu făcut om, în Persoana lui Isus și venind aici jos pentru a mântui păcătoșii – nu păcătoși, ci pentru a împlini o lucrare de o însemnătate universală, oferită tuturor și din care niciun păcătos, nici cel mai nedemn, nu a fost exclus în avans. Scopul lui Dumnezeu venind în lume era să mântuiască păcătoșii; în capitolul 2: 4, vedem că aceasta este și voia Lui. Din partea lui Dumnezeu nu este niciun obstacol; totul conlucrează în El la acest plan întocmit; dar omul, lucru îngrozitor de constant, nu recunoaște scopul lui Dumnezeu și se împotrivesc în modul cel mai hotărât, voi Sale. În mijlocul acestei răzvrătiri a omului împotriva Lui, numai harul Său care prisosește poate să-L constrângă pe om și să facă dintr-un Saul din Tars agentul pentru prezentarea mântuirii altora. Am văzut, în versetul 11, partea lui Dumnezeu în Evanghelie; vedem aici, în versetul 15, partea lui Hristos, umilirea Lui pentru împlinirea acestui glorios rezultat: mântuirea. Dar această mântuire este, nu numai eliberarea de păcat și de stăpânirea lui Satan, ci introducerea omului în relații eterne cu Dumnezeuul gloriei. Avem aici eliberarea de păcat în toată simplitatea ei, când apostolul ne vorbește de un lucru sigur și demn de a fi primit; legăturile noi pe care le găsim în vestirea Evangheliei gloriei în versetul 11.

Aici Pavel se numește cel dintâi dintre păcătoși. Niciun alt om nu se poate numi cu acest nume. Pavel, nefiind încă decât Saul din Tars, se pusese în fruntea unei armate, a cărei căpetenie ocultă era, fără îndoială, Satan, cu scopul de a stârpi din această lume poporul lui Dumnezeu și chiar Numele Căpeteniei și Domnului Său, pentru triumful religiei iudaice. Cu toată energia lui carnală, cu toată conștiința lui religioasă, și ea era foarte mare, Saul vroia să nimicească și să îndepărteze din lume Numele lui Hristos, pentru că era întru totul necredincios cu privire la învierea Lui. Da, acest trist loc preponderent, îl ocupa în fruntea dușmanilor lui Hristos, ceea ce îl face să zică: „dintre care cel dintâi sunt eu”.

De când în evanghelizarea curentă, mulți vorbitori au obicei să povestească convertirea lor, exagerând din plăcere descrierea propriei lor mizerii (ceea ce îl făcea pe Spurgeon să spună că aceste confesiuni publice îi creau impresia clopoțelului anunțând trecerea căruței pentru gunoi), îi auzim strigând: „Sunt cel dintâi dintre păcătoși”. Aceste cuvinte nu sunt adevărate, și de fapt, lucru trist de spus, niciunul dintre cei care vorbesc astfel nu o cred cu adevărat. Aceste cuvinte le oferă chiar un mijloc de a se fâli și le oferă prilejul de a-i ocupa pe ascultătorii lor cu ei înșiși și propria lor evlavie, mai degrabă decât de a nu spune nimic despre aceasta. Dar ceea ce apostolul spunea aici despre sine, ca și în cele trei discursuri din Fapte, era o realitate frapantă și avea ca scop explicarea însemnătății imense a slujirii care îi fusese încredințată. Dacă, în această stare de îngrozitoare revoltă împotriva lui Hristos, lui Saul din Tars i se arătase îndurare, a fost, zice el, „ca Hristos să se arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga-răbdare, ca model pentru aceia care vor crede în El, pentru viața eternă”.

Dumnezeu îl alegea pe Saul din Tars ca pe un exemplu al planurilor Sale față de cei care urmau să creadă prin slujba lui. Dacă putea lucra astfel față de un hulitor și un persecutor, era cineva care putea spune: Isus Hristos nu va avea răbdare față de mine? Nu, pentru că Isus Hristos arătase deja întreaga Lui răbdare față de Pavel. Astfel, după cum mântuirea era pentru toți păcătoșii, și răbdarea era pentru toți. Și cu siguranță această răbdare avea o valoare imensă. Era de ajuns acum să crezi în El, și obțineai astfel *viața eternă*. Ajuns la acest ultim cuvânt care introduce sufletul în posesia unei fericiri fără sfârșit, un imn de laudă se ridică în inima apostolului și urcă până în adâncimile celui de al treilea cer.

Acest imn este adresat Dumnezeului Suveran de la care coboară darul suprem al *vieții eterne* asupra tuturor celor care cred. Sufletul lor este, prin viața eternă, pus în legătură cu El. El este Împăratul veacurilor, singurul înaintea căruia timpul și eternitatea nu au limită și care le domină. El este nepieritorul, singurul care este mai presus de tot ce este sortit stricăciunii și care nu poate fi atins de ea, cum au fost la creație, oamenii și chiar îngerii. El este nevăzutul. Cel care este mai presus de orice lucru vizibil și pe care niciun ochi nu poate să-L vadă. El este singurul Dumnezeu!

La un asemenea Dumnezeu vor urca etern laudele noastre. Nu este vorba aici de Dumnezeul Mântuitor, nici de Hristos Isus, venit pentru a-i mântui pe păcătoși. Ar lipsi ceva gloriei Sale, dacă nu ar fi slăvit și în alt mod. El este Dumnezeul care, din gloria Sa inaccesibilă, a binevoit să-Și coboare privirile asupra creaturii Lui căzute, pentru a-i da viața eternă, o viață capabilă de a-L cunoaște și a-L înțelege, o viață care răspunde propriei Lui naturi! Lui fie onoare și glorie în vecii vecilor! Amin.

Este într-adevăr remarcabil că în capitolul 6: 15 – 16 al acestei epistole mai găsim un pasaj care are o însemnătate similară cu a acestuia, în timp ce nu găsim în nicio altă parte ceva asemănător. În rest, experiența laudei spontane înaintea tainelor harului revine mai mult decât o dată în epistole; în Romani 11: 32 – 36; în Evrei 13: 21; în Efeseni 3: 20 – 21.

Versetele 18 – 20 – „Îți încredințez această poruncă, copilul meu Timotee, după profețiile făcute mai înainte despre tine, ca prin ele să te lupți lupta cea bună, păstrând o credință și o conștiință bună, pe care unii, lepădând-o, au naufragiat în ceea ce privește credința; dintre aceștia

sunt Imeneu și Alexandru, pe care i-am dat lui Satan, ca să fie învățați prin disciplină să nu hulească”.

Apostolul revine acum la „porunca”, la mandatul care îi fusese încredințat lui Timotei și despre care vorbise în versetul 3 și în versetul 5 ale acestui capitol. Intră în subiectul propriu-zis al epistolei, după ce terminase, după cum am văzut, printr-un cântec de triumf și un Amin! minunata prezentare care se găsește în versetele 5 – 17. Vom găsi detaliile acestui mandat în capitolele care urmează. În capitolul 1: 3 – 4, apostolul nu vorbise decât de pericolul imediat care-i amenința pe sfinții din Efes și de care Timotei, cu autoritatea care îi fusese dată, trebuia să se ferească. Acest pericol se rezuma încă la activitatea anumitor persoane. Dar mai întâi Pavel pune înaintea fidelului său ucenic și copil în credință, importanța, în ochii lui Dumnezeu, a poruncii care îi fusese încredințată (1Timotei 4: 14; 2 Timotei 1: 6). Profeții fuseseră făcute mai înainte despre darul pe care trebuia să-l primească acest credincios colaborator al apostolului. Îl primise deci prin profeție, dar îi fusese comunicat prin punerea mâinilor de către Pavel. Acest dar fusese însoțit de punerea mâinilor de către bătrâni. Acest din urmă fapt semnifică identificarea bătrânilor cu Timotei în slujba lui și consfințirea pe care o aduceau, pentru că lui nu îi comunicau nimic (Numeri 8: 10). Ținea de autoritatea apostolică și de nimeni altcineva să transmită ocazional darul, în rest, cel mai adesea era trimis direct de sus de către Domnul, dar niciodată nu-i vedem pe bătrâni comunicându-l.

Profețiile, făcute mai înainte despre Timotei, anunțau că acesta era desemnat de Dumnezeu ca să lupte „lupta cea bună”, o luptă necesară, destinată pentru a susține sfânta învățătură în casa lui Dumnezeu și a dejuca vicleniile Dușmanului. Această victorie nu putea avea loc decât dacă Timotei păstra credința, adică starea sufletească ferm atașată de ansamblul învățaturii lui Dumnezeu în Cuvântul Lui. Credința nu mai este neprefăcută (v. 5), când conștiința nu este bună și încearcă să se sustragă, în orice fel, controlului lui Dumnezeu. Atunci există înșelăciune în inimă. Această stare este dintre cele mai periculoase. Sufletul se obișnuiește să evite lumina prezenței Domnului și a Cuvântului Său. A lepăda o conștiință bună determină sufletul, mai devreme sau mai târziu, să abandoneze credința. Toate erezii își au sursa într-o stare rea a conștiinței care, fugind de prilejul de a-L întâlni pe Dumnezeu, se lasă în voia ei și, în această stare, părăsește adevărul pe care ni l-a făcut cunoscut Dumnezeu în Cuvântul Său. Imeneu și Alexandru ajunseseră acolo. Nu ni se spune ce învățau, dar Cuvântul are grijă să ne spună că erau hule, fără îndoială hule împotriva lui Hristos, poate în legătură cu legea, pentru că Pavel ne zice, descriind starea lui de vrăjmașie împotriva lui Hristos, că era el însuși un „hulitor” (v. 13). Vedem în Fapte 26: 11, în ce fel avea loc aceasta. În capitolul 4: 1 al epistolei noastre, apostolul ne spune că „unii se vor depărta de credință”, adică vor respinge în întregime învățătura creștină. Aici, răul neajungând încă la apogeu, problema era mai degrabă că în loc să folosească activitatea lor pentru menținerea credinței, naufragiaseră în mod personal și că, nemaiaivând busolă pentru a se călăuzi, pierduseră orice sentiment al valorii, demnității, sfințeniei Domnului.

Este posibil să-l regăsim pe același Imeneu în 2Timotei 2: 17, dar asociat cu Filet și susținând o învățătură care închidea cerul celor răscumpărați și îi statornicea definitiv pe pământ. Am putea de asemenea presupune, dar fără alte dovezi, că Alexandru, în 2Timotei 4: 14, a devenit dușmanul îndârjit al apostolului. Actul de a-l da lui Satan a avut loc în mod efectiv în pasajul nostru. În 1Corinteni 5: 5, ne este prezentat ca fiind intenția lui Pavel care nu a avut nevoie să îl pună în aplicare. Acest act de autoritate apostolică nu era nicidecum asimilabil celui al adunării, a cărei datorie era să îl îndepărteze pe cel rău din mijlocul ei.

Cei doi oameni de care este vorba aici, fiind dați în mâinile lui Satan, erau de aici înainte în afara adunării, lipsiți de controlul și de influența ei de care se bucuraseră până atunci, deveniți, prin acest fapt, proprietatea dușmanului care nu avea de aici înainte alt scop decât a-i despărți pentru totdeauna de Hristos, fără speranță de întoarcere. Totuși, și acolo, în mijlocul acestei

judecăți teribile, Dumnezeu avea o intenție de har. Mizeria, probabil morală și fizică, în care căzuseră putea să-i învețe să nu mai hulească, făcând astfel posibilă restaurarea lor.

3. CAPITOLUL 2

Versetele 1 – 7 – „Îndemn deci, întâi de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii – pentru împărați și pentru toți cei care sunt în poziții înalte, ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavia și demnitatea. Pentru că lucrul acesta este bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului. Pentru că este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus, care S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți, mărturia fiind dată la timpul ei, pentru care eu am fost rânduit vestitor și apostol (spun adevărul, nu mint), un învățător al națiunilor în credință și adevăr”.

Intrăm aici în adevăratul subiect al acestei epistole, care este administrarea și ordinea casei lui Dumnezeu bazată pe învățătura care este potrivit evlaviei.

Nu este frapant că primul îndemn adresat oamenilor din casa lui Dumnezeu este rugăciunea? După ea se poate recunoaște la prima vedere Adunarea Dumnezeului Celui viu, sau, când este o casă ruinată, ea o reprezintă. Ordinea ei este legată de raporturile obișnuite ale sfinților cu Dumnezeu prin rugăciune. Chiar rugăciunea are diferite caracteristici:

1° *Cererile*. Acestea sunt rugăciunile stăruitoare urcând către Dumnezeu din inimi care simt profund importanța vitală a ceea ce cer.

2° *Rugăciunile* sunt o formă mai obișnuită și reflectă dorințele, nevoile, preocupările zilnice ale inimii.

3° *Mijlocirile* sunt mai intime. Ele provin dintr-o legătură personală de apropiere și de încredere cu Dumnezeu. Regăsim același cuvânt în capitolul 4: 5, tradus prin „rugăciune”.

4° Ultima formă a rugăciunii constă în *mulțumiri*, pentru că cel care se adresează lui Dumnezeu prin credință, știe că *are* lucrurile pe care le-a cerut.

Aceste cereri se adresează lui Dumnezeu pentru *toți* oamenii. Niciunul nu este exceptat. Vedem aici ce rol trebuie să ocupe Evanghelia în funcționarea casei lui Dumnezeu. Nu este aceasta, într-adevăr, prima caracteristică a Evangheliei, care se adresează tuturor, prin gura celor care fac parte din această casă și pe care Domnul îi trimite în acest scop? Nu că Adunarea ar evangheliza ea însăși. Domnul a încredințat această slujbă darurilor pe care le-a dat, ci Adunarea participă prin rugăciuni la orice lucrare prețioasă pe care Dumnezeul Mântuitor o face în lume prin Duhul Sfânt.

Ce câmp vast de activitate pentru sufletele noastre! Toate formele de mijlocire sunt folosite acolo, dacă sunt multe alte lucrări bune, orice rugăciune adresată lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor, este una. De câte ori ne rugăm pe zi, având acest scop înaintea noastră? În ce măsură realizăm aceste cuvinte: „Rugați-vă neîncetat” când este vorba de a ne ruga „pentru toți oamenii”?

„Pentru împărați și pentru toți cei care sunt în poziții înalte”, zice apostolul. Autoritățile lumii nu fac decât prea rar parte din rugăciunile Adunării, și totuși ele sunt plasate aici pe primul loc atunci când este vorba de *toți* oamenii. Nu prin ele trebuie, prin intervenția divină a harului, să putem duce o viață pașnică și liniștită, în care să putem face cunoscut lumii ce este „evlavia” față de Dumnezeu, și „dignitatea” față de oameni, calități care nu se vor putea dezvolta decât într-o atmosferă liniștită? În vremuri de persecuție, mărturia pașnică este împiedicată sau pierdută. Credința și credincioșia care pot să ducă până la moarte, sunt atunci puse la încercare prin necaz. Dumnezeu care conduce cum vrea duhul oamenilor (și oameni care sunt adesea

asemenea unor fiare sălbatice) poate să reprime instinctele lor cele mai crude pentru a da pace poporului Său și să favorizeze răspândirea normală a Evangheliei într-o atmosferă de liniște.

Este remarcabil că recomandarea de a se ruga pentru cei care sunt în funcții înalte este făcută creștinilor sub domnia lui Nero, cel mai odios, cel mai crud dușman al sfinților, cel sub care atâți martori ai lui Hristos, și Pavel însuși, au suferit martiriul. Niciun cuvânt de dezaprobare împotriva acestui om nu iese din gura apostolului, care nici nu îl numește. Nu protestează deloc împotriva violenței lui de care cu acel prilej Dumnezeu s-a folosit pentru a umple de siguranță inima preaiubiților Lui (Apocalipsa 2: 8 – 10) și a-i încuraja prin răsplata cununii vieții, ferindu-i, pentru o clipă cel puțin, de pericolele declinului.

Dar nu numai pentru a se bucura de pace pentru ei înșiși sau pentru a aduce mărturie lumii despre ordinea pe care o administrează casa lui Dumnezeu, sunt îndemnați creștinii să se roage pentru toți oamenii. Apostolul adaugă: „Pentru că lucrul acesta este bun și primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru”. Și în vederea obținerii aprobării Lui fac sfinții aceste cereri. „Dumnezeu, Mântuitorul nostru” vrea și El aceasta. Apostolul nu zice: Dumnezeu/ Mântuitor. El este Cel care a început prin a ni Se face cunoscut ca atare; Lui Îi aparținem; El este în întregime pentru noi. Avem deci toată îndrăzneala pentru a-i face aceste cereri. Când cerem mântuirea celui mai rău dintre păcătoși, știm că cerem un lucru întrutotul plăcut Dumnezeului nostru. El *vrea* ca toți oamenii să fie mântuiți. Nu este vorba aici de hotărârile Lui și de hotărârea Lui întocmită, ci de planurile Sale de dragoste față de toți oamenii sub Evanghelie. El *vrea*. Știm deja aceasta: *singurul* obstacol pentru mântuirea tuturor oamenilor nu este din partea lui Dumnezeu, ci provine la om, dintr-o voință care o respinge cu hotărâre pe cea a lui Dumnezeu și se împotrivesc ei (Luca 13: 34; Ioan 5: 40). Dumnezeu *vrea* nu numai ca toți să fie mântuiți, ci să ajungă la *cunoștința adevărului*. A cunoaște adevărul, înseamnă totodată a-L cunoaște pe Hristos, a cunoaște Cuvântul care ni-L revelează, a cunoaște ceea ce este Dumnezeu, a cunoaște ce suntem. Această cunoștință ne folosește să ne aruncăm în brațele Lui, ca niște biete ființe pierdute, și să găsim în El singurul nostru sprijin ca Dumnezeu Mântuitor.

Dar acest adevăr era, într-o măsură, deja cunoscut sub legea care proclamă *un* singur Dumnezeu. La acel Dumnezeu trebuie să vină păcătosul; dar cum să vină la El? Omul păcătos este incapabil să se apropie de Dumnezeu. Aici intervine adevărul creștin, proclamând că este „un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Hristos Isus”. El a venit aici jos *ca om*, pentru a-L face pe Dumnezeu accesibil tuturor. Despre acest arbitru, Iov declara că nu există: „Nu este într noi un mijlocitor care să-și pună mâna peste amândoi” (Iov 9: 33). Dar trebuie ca Iov să afle, ca simbol cel puțin, că acest arbitru există: „Dacă ar fi un înger cu el”, zice Elihu, „unul dintr-o mie, ca să arate omului datoria lui, atunci va fi îndurător cu el și va spune: Scapă-l, ca să nu coboare în groapă; am găsit o răscumpărare” (Iov 33: 23 – 24). Ori acest Mijlocitor a venit în Persoana lui Hristos, Omul Isus Hristos care a întreprins cauza păcătoșilor și a găsit o răscumpărare, dându-Se „pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți”.

Era singurul care putea să îndeplinească condițiile cerute pentru a ne împăca pe noi cu Dumnezeu, deoarece

1° A devenit om pentru a-L face pe singurul Dumnezeu accesibil tuturor.

2° A devenit om pentru a Se da pe Sine Însuși *ca răscumpărare pentru* toți și aceasta este *răscumpărarea*.

3° Și-a lăsat viața *ca răscumpărare pentru mulți* (Matei 20: 28) și aceasta este *ispășirea*. – Cât privește răscumpărarea, ea este făcută pentru toți. Toți pot să se apropie de Dumnezeu. Hristos a dat o răscumpărare, o sumă întregă, completă, egală în număr și valoare cu datoria care trebuie să fie plătită. Toți pot să vină și să se folosească. Dumnezeu a acceptat răscumpărarea. Nu e nevoie pentru păcătos decât să vină și să creadă aceasta. Cât privește ispășirea, ea nu este decât partea *multora* care au crezut. În acest caz, răscumpărarea este

considerată ca fiind plătită pentru fiecare credincios în mod individual, ceea ce o face să se asemene cu ispășirea și substituirea.

Acest adevăr (v. 4), Dumnezeu îl încredințase apostolului (v. 7) pe care îl rânduse pentru aceasta. El este apoi sprijinit și susținut de purtarea Adunării în această lume (3: 15). Venise timpul pentru a se da această mărturie în mijlocul națiunilor și Pavel fusese rânduit ca vestitor, apostol și învățător, pentru a vesti că aceste lucruri puteau fi dobândite prin credință și că adevărul, toate gândurile lui Dumnezeu, fusese acum revelat în Hristos.

Versetele 8 – 15 – „Vreau deci ca bărbații să se roage în orice loc, ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială. La fel și femeile, să se gătească în ținută cuviincioasă, cu modestie și discreție, nu cu împletituri de păr, sau cu aur, sau perle, sau îmbrăcăminte scumpă, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care mărturisesc temerea de Dumnezeu. Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea; dar nu-i permit unei femei să învețe pe alții, nici să exercite autoritate peste bărbat, ci să rămână în liniște. Pentru că Adam a fost întocmit întâi, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, fiind amăgită, a ajuns la călcarea de poruncă. Dar ea va fi mântuită prin nașterea de copii, dacă rămâne în credință și în dragoste și în sfințenie, cu discreție”.

Spunând „Vreau *deci*”, apostolul revine la ceea ce a zis în mod general în primul verset. Nu mai cere să facem cereri, ci specifică cine trebuie să le facă, adică *bărbații* și nu femeile. Acestea din urmă nu pot să se prezinte în afară. Atitudinea lor este cu totul alta; cea a bărbaților, dimpotrivă, este publică. Rugăciunea nu este exercitarea unui dar, pentru că mulți bărbați nu îl posedă pe acesta din urmă și Dumnezeu nu le-ar recomanda exercitarea lui. Rugăciunea este o atitudine și expresia unei stări de suflet înaintea lui Dumnezeu, care se poate exercita în prezența tuturor, dar numai de către *bărbați*. Aceste cuvinte: „în orice loc” arată că este vorba aici de rugăciuni în public, și (cum subiectul acestei epistole este ordinea divină a casei lui Dumnezeu când ea încă era, ca în vremea apostolilor, în plinătatea ei originală) că este vorba de rugăciuni în orice loc în care această casă se adună. Nu este vorba aici de casă, cămin și adăpost al familiei, deoarece rugăciunile bărbatului ca și cele ale femeii, au acolo deplină libertate de a se exercita, femeia păstrând de altfel în aceasta, ca în toate lucrurile, poziția de dependență pe care Dumnezeu i-a desemnat-o față de soțul ei. Asemenea prescripție nu are nimic de a face cu „bisericele” de astăzi, astfel numite de oameni, și în care „voința” apostolului exprimată aici nu ar fi nici tolerată, nici posibil de îndeplinit.

Apostolul adaugă: „Ridicând mâini sfinte, fără mânie și fără îndoială”. Aceste cuvinte arată că sunt anumite stări sufletești care sunt incompatibile cu rugăciunea în casa lui Dumnezeu, care este adunarea Dumnezeului Celui viu. Sfințenia lui Dumnezeu nu ar putea admite asemenea rugăciuni, pentru că tot ce este în contradicție cu curăția, pacea și credința în inimă, te face inapt pentru rugăciune și nu poate găsi acces înaintea lui Dumnezeu.

Apostolul ajunge acum la rolul femeilor în casa lui Dumnezeu. Discreția și modestia trebuie să fie reprezentate la ele printr-o ținută cuviincioasă și nu prin podoabe luxoase pe care le caută femeile din lume. Astfel ținuta femeii creștine o face să fie recunoscută imediat și această mărturie este de altfel mai importantă decât cuvintele. Acestei atitudini, ca să zicem așa negative, i se adaugă mărturia activă a faptelor bune. Asupra acestui ultim subiect facem referire la ceea ce se spune în „Studiu asupra Epistolei către Tit”, p. 33 – 35.

Să ne limităm să repetăm că o faptă bună poate fi făcută față de Hristos, față de sfinți, sau față de toți oamenii și că faptele bune sunt exclusive omului nou, a membrilor familiei lui Dumnezeu. Orice faptă înfăptuită de omul neconvertit nu poate fi decât o „faptă moartă” sau o „faptă rea”.

Ținuta și faptele bune se potrivesc deci „femeilor care mărturisesc temerea de Dumnezeu”. Aici putem sesiza una dintre laturile importantului subiect al acestei epistole. Este vorba de *mărturisirea creștină*; numai că în Epistola întâi către Timotei nu este nicidecum

separată, ca în Epistola a doua, de *realitatea vieții divine* în suflet. *Realitatea* acestei mărturisiri trebuie să se arate la femeie în ținuta și activitatea ei. Găsim în 1 Petru 3: 1 – 6, o descriere și îndemnuri asemănătoare. Aici, în versetul 11, găsim alte recomandări adresate femeii creștine; ea este chemată să înainteze în cunoașterea Cuvântului: „*Femeia să învețe în liniște, în toată supunerea*”. Multor femei creștine le lipsește astăzi această poruncă formală, preferând o activitate exterioară mai mult sau mai puțin agitată, atitudinii tăcute a unei Marii, așezate la picioarele lui Isus pentru a-L asculta. Marta vorbea și a fost muștrată, Maria învăța în supunere deplină. Cât de puțin sunt înțelese acestea pe măsură ce răul care va ajunge la apostazia finală, câștigă și se întinde ca o lepră în casa lui Dumnezeu! Femei creștine „vorbesc în orice loc”, se mândresc să învețe în loc să se smerească de aceasta, ca de o uzurpare vinovată și de o neascultare constientă de porunca Domnului. Pentru cine este supus Cuvântului lui Dumnezeu, este cea mai îndrăzneată neascultare de către femei a ordinii prescrise pentru casa lui Dumnezeu. Nu vorbim aici, binenteles decât despre femeia creștină sau cel puțin despre femeia care mărturisește creștinismul și, în consecință, responsabilă de a se supune Cuvântului. Cât despre femeia din lume, cum să se gândească să se supună unei reguli divine pe care o ignoră și nu o poate urma? Femeia trebuie să rămână în liniște; este datoria și obligația ei. Apostolul dă două motive hotărâtoare. Primul este întâietatea lui Adam asupra Evei. El a fost „întocmit întâi”. Apoi a venit femeia, scoasă din el, și formată ca un ajutor care i se potrivește, pentru că, zice Domnul Dumnezeu, „Nu este bine ca omul să fie singur” (Genesa 2: 18). De aceea femeia a devenit os din oasele și carne din carnea lui Adam.

Al doilea motiv, este că nu Adam a fost amăgit, ci Eva, și că aceasta din urmă a ajuns la încălcarea de poruncă. În loc de a fi un ajutor pentru bărbat, ea a fost unealta lui Satan pentru a-l seduce și a-l aduce la neascultare. Dar, adaugă apostolul, *femeia* (nu femeile credincioase) va fi mântuită prin nașterea de copii. Există mântuire pentru ea, deși ea poartă, în munca și durerile nașterii de copii, o consecință perpetuă a greșelii ei. Dar durerile nașterii nu sunt o sentință pronunțată împotriva vieții femeii. Aducând un copil pe lume, această viață, departe de a fi condamnată, este mai degrabă păstrată. Dar există promisiuni pozitive pentru femeile creștine (de aceea aceste cuvinte: „dacă rămâne”), o viață de rămânere în credință care trage folos din promisiunile lui Dumnezeu; în dragostea care este chiar caracterul lui Dumnezeu arătat în viața noastră practică; în sfârșit în sfințenia care este separarea pentru Dumnezeu de orice amestec cu caracterul lumii; o viață prezentând caracteristicile prețioase ale modestiei care sunt descrise în acest pasaj, este o garanție dată de Dumnezeu însuși că femeia creștină va fi ferită în mijlocul pericolelor nașterii. Cu toate acestea să nu uităm că dacă femeile creștine nu *rămân* în aceste lucrări, poate fi aplicată față de ele o disciplină care să le priveze de avantajele pe care Dumnezeu li le acordă în vederea pericolelor nașterii.

4. CAPITOLUL 3

Versetele 1 – 7 – „Vrednic de încredere este cuvântul: „Dacă dorește cineva slujba de supraveghere, bună lucrare dorește”. Trebuie deci ca supraveghetorul să fie fără vină, soț al unei singure soții, cumpătat, chibzuit, cuviincios, primitor de oaspeți, capabil să învețe pe alții; nu dedat vinului, nici bătaș, ci blând, nu certăreț, nu iubitor de bani; conducându-și bine propria casă, având copiii în supunere, cu toată demnitatea (dar, dacă cineva nu știe să-și conducă propria casă, cum va îngriji de Adunarea lui Dumnezeu?); să nu fie de curând venit, ca să nu se îngâmfă și să cadă în vina diavolului. Dar trebuie să aibă și o bună mărturie de la cei de afară, ca să nu cadă în dispreț și în cursa diavolului”.

În timp ce capitolul 2 trata în mod general purtarea bărbaților și femeilor din casa lui Dumnezeu, capitolul pe care îl avem sub ochi intră în detaliile organizării propriu-zise a acestei

case. Nu trebuie uitat că Timotei nu avea, precum Tit, ca slujbă specială să rânduiască bătrâni, ci trebuia să vegheze asupra ordinii și a învățaturii. Ori învățătura avea de-a face cu întreaga purtare a celor care alcătuiau casa. Apostolul nu îl învață mai întâi pe Timotei cum el, Timotei, trebuie să se poarte, ci cum *trebuie* (1 Timotei 3: 15) să se poarte diversele elemente care constituie casa, Timotei însuși făcând parte din ea și având, după cum vom vedea, prin faptul că posedă un dar, anumite îndatoriri și anumite responsabilități în acel mediu.

Cu privire la „cuvântul” din versetul 1, îl trimitem pe cititor la „Studiu asupra lui Tit”, p. 86 și 87. – Este incontestabil că cel care aspiră la supravegherea casei lui Dumnezeu „bună lucrare dorește” (v. 1). Supraveghetorul sau episcopul (episcopos) este identic cu bătrânul (presbyter). În Fapte 20, în aceeași adunare din Efes în care apostolul l-a lăsat pe Timotei în epistola noastră, același apostol, în convocă pe „bătrâni” și îi numește „supraveghetori” în versetul 28. Aici, „dacă dorește cineva sluja de supraveghere, bună lucrare dorește”, o lucrare care are aprobarea lui Dumnezeu, o lucrare făcută pentru Dumnezeu și pentru Hristos și împlinită în interesul sfinților (*). Cu toate acestea ea nu are acest caracter decât dacă răspunde calităților detaliate aici. S-ar putea aspira la această poziție din ambiție, orgoliu, cum vedem chiar în acest pasaj și, în acest caz, această aspirație, având ca scop decât satisfacerea cărnii, ar fi nu o lucrare bună, ci o lucrare rea.

(*) În această privință ar fi util să remarcăm că limba greacă are doi termeni pentru a desemna lucrările bune, acolo unde versiunile noastre au doar unul. Și anume „ergon agathon” și „ergon Kalon”. Acești doi termeni nu sunt identici. Primul (ergon agathon) desemnează toate lucrurile bune care decurg din starea morală a inimii curățite de Domnul: dragostea de frați, simpatia, sprijinul, tactul etc. Al doilea (ergon Kalon) este un act lăudabil și vizibil în ochii oamenilor: milostenii, vizite, îngrijirea bolnavilor etc.

Cităm pentru cititori pe care îi interesează acest subiect, toate pasajele în care se găsesc acești doi termeni:

Ergon agathon: Fapte 9: 36; 2Corinteni 9: 8; Efeseni 2: 10; Coloseni 1: 10; 2Tesaloniceni 2: 17; 1Timotei 2: 10; 5: 10; 2Timotei 2: 21; 3: 17; Tit 1: 16; 3: 1; Evrei 13: 21; 1Tesaloniceni 5: 15.

Ergon Kalon: Matei 5: 16; 26: 10; Marcu 14: 6; Ioan 10: 32; 1Timotei 3: 1; 5: 10, 25; 6: 18; Tit 2: 7, 14; 3: 8, 14; Evrei 10: 24; 1Petru 2: 12.

În „Studiu asupra lui Tit”, pagina 24, am arătat că Epistola către Timotei menționează patrusprezece calități cerute bătrânului, sau supraveghetorului. Această cifră 14, cifră de plinătate dublă, pare să insiste de două ori asupra calităților morale cerute bătrânului când casa lui Dumnezeu este în ordine. Apostolul va reveni mai târziu (5: 17) asupra anumitor calități de mai mică însemnătate ale supraveghetorului, care sunt menționate și în Tit (1: 9).

Aici cuvintele „fără vină” sunt, ca în Tit, puse în capul listei, pentru că rezumă toate celelalte calități. Găsim apoi: „soț al unei singure soții”, ceea ce Tit nu menționează. Această frază face aluzie la obiceiul de a avea mai multe soții, primit printre păgâni, tolerat de legea lui Moise, nesancționat de legea divină, dar care, dacă nu împiedica primirea noului convertit în Adunarea creștină, îl descalifica totuși în mod absolut pentru administrarea acestei case. Neînțelegerea introdusă în conduita familiei de prezența a două soții este destul de des descrisă în Scriptură pentru ca să putem înțelege această interdicție. Pentru celelalte calități cerute bătrânului, cititorul se va raporta la „Studiu asupra lui Tit”, paginile 19 – 28. Epistola către Timotei pune un accent deosebit pe faptul că supraveghetorul trebuia să-și conducă „bine propria casă” și să aibă „copii în supunere, cu toată demnitatea”; apoi adaugă: „Dar, dacă cineva nu știe să-și conducă propria casă, cum va îngriji de Adunarea lui Dumnezeu?” În fața acestei sarcini înalte: purtarea de grijă față de Adunarea lui Dumnezeu, ce este propra mea casă? Dar dacă, în acest ultim caz, și în acest domeniu mic și restrâns, nu am știut să-mi arăt aptitudinile de administrator, cum le voi arăta în primul? Acest pasaj arată în același timp imensa importanță pe care o are pentru Dumnezeu casa Lui aici jos. Ea este mărturia tuturor virtuților creștine în fața

unei lumi care le ignoră. Astfel, ea pune în lumină ordinea, disciplina, dependența, supunerea, ascultarea, evlaviază, dar înainte de toate adevărul divin.

Trebuie deci, ca supraveghetorul sau bătrânul să-și țină mai întâi propria familie în disciplina Domnului. Și ce nepăsare față de aceste principii elementare ale Cuvântului nu vedem acolo unde, contrar Cuvântului, bătrânii sunt rânduiți de congregație. Se întâmplă, între alte acte de neascultare, să se aleagă, ca bătrâni, oameni necăsătoriți sau oameni fără copii care, prin urmare, nu au avut niciodată ocazia să dovedească faptul că erau acreditați de Dumnezeu pentru această slujbă!

Apostolul adaugă două caracteristici indispensabile supraveghetorului, și care, dacă nu ar exista, ar risca să introducă, lucru îngrozitor, elemente satanice în casa lui Dumnezeu. Ori, orgoliul este greșeala diavolului care a socotit că a fi egal cu Dumnezeu este ceva ce poate fi furat și l-a îndemnat pe om la aceeași cale, ceea ce a fost spre pierderea lui. Dar mai este un al doilea pericol pentru supraveghetor, a nu avea „o bună mărturie de la cei de afară”. Nu ajunge să fie înconjurat de stima și de afecțiunea fraților. Trebuie ca lumea, obișnuită să-i vorbească de rău pe creștini ca pe oameni care fac răul, să fie rușinată în prezența bunei lor conștiințe și a bunei lor purtări și să se găsească obligată, în ciuda urii ei, să vada în acestia o bună mărturie.

Pe lângă calitățile enumerate în primul rând, vedem deci că bătrânul nu poate fi ales dintre noii convertiți și că trebuie să aibă o bună mărturie din partea lumii, dacă nu, ar cădea în cursa diavolului care este a aduce ocară asupra Numelui lui Hristos discreditându-L prin purtarea reală sau presupusă a alor Săi (conform 2 Timotei 2: 26) care nu este însoțită de o conștiință bună.

Versetele 8 – 13 – „Slujitorii, la fel: demni, nu cu două fețe, nu dedați la mult vin, nu doritori de câștig josnic, păstrând taina credinței într-o conștiință curată. Și aceștia, de asemenea, să fie întâi încercați, apoi să slujească, fiind de neînvinuit. Femeile, la fel: demne, nu defăimătoare, cumpătate, credincioase în toate. Slujitorii să fie soți ai unei singure soții, conducându-și bine copiii și propriile case; pentru că cei care au slujit bine își dobândesc o poziție bună și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus”.

Este demn de remarcat că în Epistola către Tit, trimisul apostolului pentru a rândui bătrâni, nu este făcută nicio mențiune despre slujitorii adunării sau diaconi. Motivul este simplu. În Fapte 6 vedem slujitorii aleși, nu de un trimis al apostolilor, ci de frați, și rânduiți apoi de cei doisprezece. Ei nu intrau deci în mandatul încredințat lui Tit. În Epistola întâi către Timotei este vorba nu atât de rânduirea bătrânilor, cât de calitățile cerute de la cei care împlineau sarcinile casei lui Dumnezeu, de aceea slujitorii și slujitoarele sau diaconițele își găseau din plin locul. Aceste calități se raportează înainte de toate la ținuta lor morală. Slujitorii trebuie să fie demni. Slujitorul trebuie să fie cunoscut ca reprezentând, în slujba sa, demnitatea Stăpânului său și să fie pătruns el însuși de responsabilitatea lui în această privință. Nu trebuie să fie cu două fețe, pentru că face parte dintr-un întreg destinat să mărturisească adevărul și să-l susțină. Nu trebuie să fie datat la mult vin, care l-ar face să piardă atenția susținută pe care trebuie să o dedice slujbei lui. Nu trebuie să fie doritor „de câștig josnic”, pentru că este rușinos să transformi slujba Domnului într-un mijloc de a câștiga bani. Trebuie, în sfârșit, să păstreze „taina credinței într-o conștiință curată”.

O taină este întotdeauna un lucru odinioară ascuns, dar acum descoperit. Taina credinței este ansamblul adevărilor care constituie creștinismul, și care au fost din plin puse la lumină de moartea și învierea lui Hristos. Toate adevărurile cu privire la poziția cerească a creștinului, revelată pentru prima dată Mariei din Magdala; toate adevărurile depinzând de un Hristos glorios și așezat la dreapta lui Dumnezeu, adevăruri încredințate lui Pavel, privind Biserica, unirea ei într-un singur trup cu Hristos, Capul ei glorios din cer, demnitatea ei de Mireasă a lui Hristos și speranța venirii Domnului, toate aceste adevăruri, și altele încă, sunt ceea ce constituie „taina credinței”.

Câți creștini care ocupă locuri, am zice noi de subalterni, în casa lui Dumnezeu, sunt departe de ceea ce se cere aici de la slujitori (sau diaconi) în adunare! Nu așa fuseseră cu Ștefan, nici cu Filip, care erau dintre „cei șapte” aleși pentru slujbă de frații din Ierusalim (Fapte 6). Amândoi dobândiseră în slujba lor „o poziție bună și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus”; primul, aducând mărturie a întregii învățături date de Duhul Sfânt trimis din cer, al doilea vestind cu putere în lume Evanghelia mântuirii. Astfel predicarea întregii Revelații divine a fost încredințată la doi slujitori care își dobândiseră o poziție bună în slujbele umile care le fuseseră încredințate.

De altminteri li se cere nu numai *cunoașterea* adevărurilor cerești și a tainei Bisericii, ci trebuie să o păstreze „într-o conștiință curată”. Trebuie ca o stare ireproșabilă înaintea lui Dumnezeu să corespundă acestei cunoașteri și ca ea să nu fie treaba inteligenței, ci să fie inseparabilă de o conștiință exercitată înaintea lui Dumnezeu. Trebuie o stare morală care să recomande adevărul care este prezentat.

Slujitorii, ca și supraveghetorii, trebuiau să fie „întâi încercați”. Nu este vorba aici, cred, de o anumită perioadă de inițiere după care diaconii sau bătrânii puteau fi revocați, ci de o încercare și o cercetare minuțioasă și practică în momentul în care intră în slujbă, pentru ca toate calitățile cerute să fie recunoscute ca și corespunzând cu prezentarea pe care Cuvântul ne-o face aici despre sarcinile din casa lui Dumnezeu. După această cercetare, slujitorii puteau să intre în slujbă.

Apostolul trece apoi la trăsăturile care trebuiau să le caracterizeze pe femei. Nu zice femeile *lor*, pentru că, pe de o parte, se puteau ca nu toate soțiile diaconilor să fie „diaconite”; pe de altă parte, el înțelege poate, sub această denumire, soțiile bătrânilor sau ale supraveghetorilor. Li se cere comparativ puțin, dar este vorba mai ales de lucruri în care femeia ar fi în pericol mai mare decât alții de a greși. Demnitatea lor trebuia să se potrivească poziției soțului lor. Cât de adesea, dezacordul dintre soț și soție cu privire la seriozitatea ce trebuie arătată în viața obișnuită, a dăunat mărturiei pe care erau chemați să o dea! „Vorbirea de rău” a devenit la femei consecința tendinței lor spre vorbire deșartă, dar poate depinde și de faptul că fiind prezente la confidențele pe care le primesc soții lor, nu știu să-și impună o discreție de două ori necesară în slujba pe care o împart cu soțul lor. Cumpătarea poate avea legătură cu alimentele spre care o anumită lăcomie ar putea îndemna femeia, dar mai degrabă are de-a face cu reținerea care o împiedică să se lase în voia impresiilor ei. În fine, „slujitoarele” trebuie să fie „credincioase în toate”; ele trebuie să arate în slujba lor o credincioșie strictă, neprofitând de nimic pentru ele însele și neavantajând pe unul în detrimentul celuilalt.

După ce a vorbit de femei, apostolul revine la slujitori și la raporturile lor cu familia. Datoria lor în interiorul casei este aceeași ca cea a bătrânilor sau a supraveghetorilor. Trebuie ca ordinea casei lui Dumnezeu să fie reprezentată în domeniul restrâns al propriilor noastre locuințe. Oricât de subalternă ar fi în aparență slujba diaconului, ea are o mare importanță în mărturie. Vedem, în Fapte 6, ce preț puneau apostolii pe această slujbă. Trebuia ca acești oameni să aibă „mărturie bună” și să fie „plini de Duh Sfânt și de înțelepciune” (Fapte 6: 3). Vor fi slujitori cum au fost Ștefan și Filip. Dacă slujesc bine „își dobândesc o poziție bună (altfel zis, urcă în grad) și multă îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus”.

Versetele 14 – 16 – „Îți scriu acestea sperând să vin la tine mai curând; iar dacă voi întârzia, ca să știi cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp și temelie a adevărului. Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: „Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie”.

După ce a arătat care trebuiau să fie caracterul moral și purtarea supraveghetorilor, slujitorilor și slujitoarelor în casa lui Dumnezeu: în acest mediu ale cărui principii sunt la origine

complet opuse celor ale lumii; în acest domeniu al credinței și al mărturisirii creștine, ai cărui locuitori sunt chemați să manifeste înaintea lumii o frumoasă ordine morală după Dumnezeu – după ce, zic eu, a expus aceste lucruri, gândirea apostolului revine la scumpul său fiu, Timotei. Deși Timotei este chemat să supravegheze ordinea casei lui Dumnezeu până la întoarcerea apostolului, și în mijlocul tuturor celor care sunt chemați să păzească această ordine, trebuie să știe și el cum să se poarte în această casă, și ce rol trebuie să aibă în ea. Ori, purtarea individuală a lui Timotei ne-o va prezenta în mod deosebit capitolul 4 care va urma.

A fost un moment, descris în primele capitole ale Faptelor, când, ca urmare a revărsării Duhului Sfânt la Rusalii, nu exista diferență între materialele cu care Dumnezeu zidea casa Lui, și cele cu care o clădeau oamenii, Dumnezeu încredințând aceste materiale responsabilității omului, fie că era vorba de oameni sau de învățători. Acest moment a fost de scurtă durată. La început credința vie și mărturisirea erau inseparabile. Toți membrii familiei creștine aveau parte de privilegiile casei lui Dumnezeu, ale Adunării Dumnezeului celui viu, dar de-abia fusese încredințată responsabilității celor care făceau parte din ea, că declinul a început și ea a fost stricată în mii de feluri. Exemplul lui Anania și Safira, mințindu-L pe Duhul Sfânt care locuiește în această casă, apoi murmurele, diviziunile, sectele, necurăția, legalismul, învățăturile au fost elementele acestui declin. Mai târziu, au venit „lupii răpitori”, „învățăturile stricate” și, treptat, chiar din timpul apostolilor, starea menționată în Epistola a doua către Timotei, în Iuda, în 2Petru, starea pe care o avem astăzi sub ochii noștri, numai mult amplificată care va duce la apostazia finală sub forma marei prostituate din Apocalipsa.

În 1Timotei și Tit, puterea de a combate răul, ca și credincioșia creștină, se găsesc încă acolo la un mare număr; și cei care se împotrivesc sfintei învățători în adunare nu sunt decât câțiva (1Timotei 1: 3; 4: 1). Apostolul îl poate învăța pe credinciosul său ucenic „cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu”. Acest termen caracterizează de fapt tot conținutul Epistolei întâi către Timotei.

Totuși nu trebuie să gândim că, pentru că răul a cuprins totul, iar casa lui Dumnezeu a devenit „o casă mare” (2Timotei 2: 20), creștinul nu poate înțelege ce trebuie să fie „casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu”, în ciuda părăsirii generale a adevărului care o caracterizează astăzi. Hotărârea lui Dumnezeu este neschimbată; ce a hotărât El, a rânduit pentru totdeauna. Cine va putea să distrugă Unitatea Bisericii, trupul lui Hristos? Cine va putea împiedica Biserica să fie Mireasa lui Hristos? Dacă unitatea Bisericii nu mai este vizibilă în această lume, poate fi arătată de doi sau trei, reuniți la masa Domnului. Dacă Biserica, în calitate de Mireasă a lui Hristos, I-a devenit necredincioasă, chiar acești doi sau trei pot să realizeze prin credință aceste cuvinte: „Duhul și Mireasa spun: „Vino!” (Apocalipsa 22: 17). Dacă Biserica, locuința lui Dumnezeu prin Duhul, este în ruină, unii ar putea realiza buna ei ordine, cum a rânduit-o Dumnezeu, și să continue să dea mărturie despre adevărul al cărei stâlp și temelie este.

În acest fel, îndemnurile conținute aici sunt la fel de realizabile ca în cele mai frumoase zile ale Bisericii. Să punem deci, în mod serios în practică conținutul lor. Să răspundem dorinței apostolului care dorește să știm cum să ne purtăm în această casă. Datorită lui Dumnezeu, ea există; Duhul lui Dumnezeu locuiește acolo; adevărul se găsește acolo; Cuvântul lui Dumnezeu este predicat acolo; cei care păstrează aceste adevăruri sunt fericiți și arată ce înseamnă să ai puterea lui Dumnezeu ca ajutor în mijlocul slăbiciunii lor extreme. Să ne întoarcem privirile de la ce a făcut omul; să o privim cu ochii lui Dumnezeu; să vedem cum o va rândui El când toate hotărârile Lui cu privire la ea vor fi realizate.

Aflăm prin Cuvântul lui Dumnezeu cum trebuie să ne purtăm acolo. Să urmăm în mod scrupulos, conștient, fiecare dintre aceste instrucțiuni și, chiar dacă nu am fi decât doi sau trei pentru a le pune în practică, tot am rămâne, asemenea Filadelfiei, mărturia, înaintea lumii, a ceea ce este această casă.

Ea este „casa lui Dumnezeu”. Casa lui Dumnezeu este zidită și rânduită aici jos, pentru că nu este vorba aici de trupul lui Hristos și de poziția lui cerească în unire cu Capul său glorios în cer. Casa lui Dumnezeu este rânduită ca lumea care o înconjoară să afle ce este Dumnezeu, văzând acest organism funcționând normal, după gândurile lui Dumnezeu. Ea este „Adunarea Dumnezeului celui viu”. În această Adunare, formată din pietre vii, Fiul Dumnezeului celui viu este „piatra din capul unghiului”. Acolo puterea vieții divine lucrează prin Duhul Sfânt; acolo locuiește El. Hristos care a zidit această adunare a făcut-o în virtutea învierii Lui dintre cei morți, ca Fiu al Dumnezeului celui viu.

Ea este „stâlp și temelie a adevărului”. Această casă are o mărturie publică de adus înaintea lumii. Această mărturie este *adevărul*, nu anumite laturi ale adevărului, ci adevărul întreg. Deci aceste două lucruri, prezența Dumnezeului celui viu, în Persoana lui Hristos, prin Duhul Sfânt, și adevărul sunt ceea ce o caracterizează. Să observăm încă o dată că despre Biserică, așa cum a rânduit-o Dumnezeu aici jos pentru a da mărturie înaintea lumii, este vorba aici, și nu de corupta și travestita Biserică, așa cum a făcut-o omul. Dumnezeu a dat această slujbă Adunării Lui, și această slujbă înaintea lumii, este în vigoare încă. El vrea, prin ea, să facă lumii cunoscute gândurile Sale. Această casă este deci locul unde adevărul este vestit și unde „mărturisirea” sa este menținută, și nicăieri în altă parte. Tot ceea ce Dușmanul a făcut pentru a zdruncina adevărul nu servește decât pentru a-l pune în lumină.

Adevărul este gândul lui Dumnezeu despre toate lucrurile, despre ceea ce este El Însuși, despre ce este omul, ce este cerul, pământul și iadul, și Satan, și lumea. Într-un cuvânt adevărul cuprinde toate lucrurile în ochii și din gândurile lui Dumnezeu. Acest adevăr ne-a fost deplin revelat în Persoana lui Hristos, prin Cuvântul și Duhul Său. De aceea Hristos, Cuvântul, și Duhul sunt numiți „adevărul”, dar adevărul se rezumă în această Persoană, proclamată și revelată (vedeți Ioan 14: 6; 17: 17; 1 Ioan 5: 7). Lumea trebuie să vadă în și prin Adunare tot ceea ce aceasta știe despre Hristos, tot ce face din ea martora Lui.

Adunarea este *stâlpul* pe care Numele lui Hristos, Adevărul, este scris, pentru a-L face cunoscut lumii întregi. Ce misiune vastă! În aceasta constă mărturia Bisericii. Chiar în cazul în care Cuvântul ar fi complet necunoscut, Adunarea ar trebui, prin întreaga ei purtare, să facă să strălucească adevărul, Hristos, în ochii tuturor. Adunarea este *temelia* adevărului. Este platforma pe care adevărul este clădit, baza pe care l-a așezat Dumnezeu.

Cum este întregul, Adunarea Dumnezeului celui viu, așa este și individul. Dacă Hristos locuiește prin credință în inimile noastre, devenim în mod individual martorii Lui în lume, o scrisoare a lui Hristos, cunoscută și citită de toți oamenii, astfel încât, cum spunea un frate, cel care se apropie de această locuință să-L vadă, de la prima privire, pe Hristos la fereastră. Apostolul, vorbind despre el însuși, zice: „Prin *arătarea adevărului*, recomandându-ne pe noi înșine către orice cunoștință omenească, înaintea lui Dumnezeu” (2Corinteni 4: 2).

După ce a vorbit de adevărul care, după cum am văzut, este concentrat în Persoana lui Hristos, în Cuvântul și în Duhul Său și care este vestit de Adunarea Dumnezeului celui viu pe care adevărul este scris și statornicit, apostolul abordează un subiect care se leagă strâns de subiectul precedent, adică cel al *evlaviei*, al relațiilor sufletului cu Dumnezeu, și arată ce produce aceste relații și ce le întreține. Pentru că nu este totul să aparții acestei case a lui Dumnezeu, stâlp și temelie a adevărului; celor care alcătuiesc această casă le trebuie *evlavie*, adică raporturile individuale ale sufletului lor cu Dumnezeu. Cum pot fi produse și menținute aceste raporturi? Aceasta este *taina*, sau secretul evlaviei. Observați că, în Noul Testament, o taină nu este niciodată un lucru ascuns, ci dimpotrivă, un secret deplin revelat (*).

(*) Cei care ar dori să studieze acest subiect: *taina*, vor găsi toate elementele în pasajele următoare: Matei 13: 11; Romani 11: 25; 16: 25; 1Corinteni 2: 7; 4: 1; 13: 2; 15: 51; Efeseni 1: 9; 3: 3; 4: 9; 5: 32; 6: 19; Coloseni 1: 26 – 27; 2: 2; 4: 3; 2Tesaloniceni 2: 7; 1Timotei 3: 9, 16; Apocalipsa 1: 20; 10: 7; 17: 5, 7.

Evlavia este un compus din două sentimente care cresc în suflet, în măsura în care relațiile sale cu Dumnezeu devin mai obișnuite și mai intime, de aceea creștinul este îndemnat să se deprindă cu ea (4: 7). Aceste sentimente sunt, în primul rând, teama de Dumnezeu (*). Sufletul, de când este primit în lumina deplină a prezenței Lui, învață să urască răul, pentru că Dumnezeu îl urăște, și să iubească binele, pentru că Dumnezeu îl iubește. Această teamă, departe de a ne face să fugim de prezența lui Dumnezeu, ne apropie de El și ne umple de încredere, pentru că știm că numai El este capabil să ne conducă și să ne mențină până la capăt pe această cale. Toate binecuvântările umblării noastre creștine depind de evlavie; de importanța de a cunoaște taina ei și în ce fel poate fi produsă și mărită la ai Săi.

(*) Vedeți Evrei 5: 7, identificarea evlaviei cu teama de Dumnezeu.

Această taină constă în a nu fi ocupat decât cu un singur lucru, cu Dumnezeu „arătat în carne”, cu Hristos Omul.

Învățătura care este potrivit evlaviei (6: 3) conține multe lucruri, și este de dorit să nu neglijăm niciunul; dar evlavia nu are decât un obiect: Omul Hristos Isus, cunoscut în mod personal; ea decurge din această cunoaștere. Am văzut deja ce este „taina credinței” (3: 9). În ciuda imensei ei întinderi și a bogăției ei, aceasta din urmă nu este numită mare ca cea a evlaviei. Ea este compusă din toate adevărurile care sunt consecința răscumpărării. Taina evlaviei nu este un ansamblu de învățături; este descoperirea unei Persoane, descoperirea lui Dumnezeu, odinioară Dumnezeuul nevăzut, dar acum făcut văzut în Persoana unui Om.

Acest cuvânt: „evlavia” se întâlnește în mod aproape exclusiv în Epistola a doua a lui Petru și în epistolele pastorale, dar, înainte de toate în epistola pe care o studiem. Evlavia nu se poate forma decât pe ce a fost revelat în Persoana lui Hristos.

Dumnezeu, lumină și dragoste, S-a arătat în carne, adică în Persoana unui Om. Dumnezeu, arătat în acest fel, a fost îndreptățit în Duh. Mai întâi evidența absenței, la El, a oricărui păcat a fost demonstrată în timpul vieții Sale prin puterea Duhului Sfânt; apoi a fost îndreptățit, după același Duh, prin învierea Lui dintre cei morți.

Dacă este vorba pentru mine să-L cunosc pe Dumnezeu, să învăț ce este dreptatea Lui, să-L văd, să-L aud, să cred în El, găsesc toate acestea în Hristos Omul; pe acest Om sunt întemeiate toate relațiile dintre Dumnezeu și oameni.

„A fost văzut de îngeri”. Dumnezeu a fost făcut vizibil îngerilor când S-a arătat în carne, într-un Om. Îngerii nu pot să-L vadă pe Dumnezeuul nevăzut. Din momentul în care a venit aici jos, ca bebeluș într-o iesle, Îl văd. Intins în mormânt, îngerii Îl contemplă. Ei sunt primii la nașterea Lui, primii la învierea Lui.

„Predicat între națiuni”. Dumnezeu venit în carne este subiectul mărturiei, nu numai printre evrei, ci în lumea întreagă.

„Crezut în lume”, acest Dumnezeu arătat în carne este un obiect de *credință*, nu de vedere, în lume.

„Primit sus în glorie”. Venit ca om aici jos, a urcat ca om în glorie. Acolo Îl vede acum evlavia, Îl cunoaște se întreține cu El, caută să-I placă, I se adresează. Toate sentimentele evlaviei se învârtesc în jurul Lui, care este centrul lor.

Taina evlaviei, relațiile sufletului cu Dumnezeu, bazate pe teama de Dumnezeu și încrederea în El, o găsim deci în cunoașterea Persoanei lui Hristos. În 2Tesaloniceni 2: 7, se găsește, îngrozitorul contrast, taina fărâdelegii care este tocmai negarea lui Isus Hristos, venit în carne, în locul căruia Satan îl va pune pe Antichrist .

În primele trei capitole din epistola noastră, am găsit în 1: 15, lucrarea lui Hristos pentru credincioși; în 2: 4 lucrarea Lui pentru toți oamenii; în 3: 15 Persoana Sa ca fiind însuși adevărul; în 3: 16, Persoana Sa ca bază unică a oricărei evlavii.

5. CAPITOLUL 4

Versetele 1 – 5 – „Dar Duhul spune lămurit că, în timpurile din urmă, unii se vor depărta de credință, luând aminte la duhuri amăgitoare și la învățături ale demonilor, spunând minciuni în fățarnicie, însemnați cu fierul roșu în propria conștiință, oprind căsătoria, poruncind abținerea de la mâncăruri, pe care Dumnezeu le-a creat spre a fi primite cu mulțumire de cei credincioși și care cunosc adevărul. Pentru că orice creatură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de aruncat, fiind primit cu mulțumire, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune”.

Aceste versete sunt contrariul versetului 15 și versetului 16 ale capitolului precedent. Ne fac să presimțim ce se va întâmpla în timpurile din urmă în această casă rânduie ca stâlp și temelie a adevărului. Nu că acest pasaj ne-ar descrie ultima fază a apostaziei care ne este revelată în taina fărădelegii în 2 Tesaloniceni 2: 7 – 12. Stricăciunea Bisericii responsabile, deja începută, cum am văzut, în vremea apostolilor, se va accentua din ce în ce mai mult, și acest pasaj nu arată ultima perioadă, ci ne descrie ceea ce vedem că se arată din ce în ce mai mult în mediul creștinătății mărturisitoare.

Pentru aceasta apostolul ne vorbește aici, în mod general, de „timpurile din urmă” și de „unii” care „se vor depărta de credință”. Această părăsire completă a adevărului nu a devenit deci generală, ci era „lămurit” anunțată, deja din vremea apostolilor. Nu este nevoie să căutăm această profecție a Duhului Sfânt într-un pasaj special al Cuvântului; credem că aici Duhul o spune lămurit prin gura apostolilor.

Dar, dacă nu este vorba încă decât de unii, starea lor nu este mai puțin groaznică: „Se vor depărta de credință”. În acești termeni descrie Cuvântul părăsirea publică a unui ansamblu de doctrine încredințat credinței și primit de ea. Aceasta presupune, contrar a ceea ce au avansat unii, ceva mult mai întins ca gravitate decât oprirea căsătoriei și porunca de a se abține de la mâncăruri. În primul rând, atașarea de „duhuri amăgitoare” și de „învățături ale demonilor”. Duhurile demonilor se substituie Duhului lui Dumnezeu mărturisind că depind de EL și se impun sufletelor pentru a le face să-L părăsească pe Hristos. Cei care învață aceste nefericite victime spun „minciuni în fățarnicie”. Ei își dau o aparență de evlavie pe care nu o au, pentru a minți și a supune sufletele lui Satan. Pe această cale de minciună conștiința lor nu îi oprește, nici nu îi împiedică, pentru că este „însemnată cu fierul”, lipsită de orice sentiment al binelui și al răului, a ceea ce este drept și a ceea ce este nedrept. Găsim aici o înaintare în rău. În capitolul 1: 19, acești falși învățători pur și simplu lepădaseră „o conștiință bună”; aici, au distrus-o și au readus-o definitiv la tăcere împietrind-o, ceea ce îi face absolut insensibili la orice chemare pe care această conștiință le-ar fi putut-o adresa. Lucru îngrozitor! Când conștiința a pierdut toată sensibilitatea și este definitiv împietrită, nu mai este speranță, Duhul lui Dumnezeu nemaiputându-se servi de singura pârgie pe care o poate folosi pentru a aduce un păcătos înaintea lui Dumnezeu. Toate manifestările spiritiste, prezentate sub formă religioasă de amăgitori, nu sunt astăzi precum comentariul viu al acestor cuvinte?

Adăugați la aceasta anumite prescripții ascetice ieșite din erorile gnostice și care nu au întârziat să se infiltreze, cel puțin parțial, în catolicism. Gnosticii învățau că erau două principii divine, unul rău locuind în trup și unul bun, în suflet. Numai practicile ascetismului puteau să-l elibereze pe preimul. Știm la ce abisuri de stricăciune au dat loc aceste practici. Revenind în mod particular la subiectul abținerii de la carne, apostolul face să reiasă că cei care „cunosc adevărul”,

al cărui stâlp și temelie este Adunarea Dumnezeului celui viu, nu se pot lăsa înșelați de aceste minciuni satanice. Cum ar păcătui creștinii hrănindu-se cu creaturile lui Dumnezeu, când fac aceasta cu mulțumire? „Orice creatură a lui Dumnezeu este bună” pentru că devin, când le luăm, ocazii de a exprima față de Dumnezeu recunoștința credinciosului. Nicio creatură nu este de aruncat, pentru că ne este adusă prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă legea numește anumite creaturi curate și altele necurate, Cuvântul lui Dumnezeu, sub regimul libertății și al harului, acest Cuvânt adresat odinioară lui Petru, ne învață să nu considerăm necurat ce a curățit Dumnezeu și că putem mânca din toate, patrupede, și reptilele pământului, și păsările cerului (Fapte 10: 12 – 15).

Toate aceste lucruri sunt daruri de la Dumnezeu; aducem mulțumiri luându-le și astfel suntem puși în legătură, prin rugăciune, cu Dumnezeu care ni le-a dat. Acest cuvânt „rugăciune” tradus „mijlocire” în capitolul 2: 1 semnifică mai degrabă raporturile personale de intimitate cu Dumnezeu. Cuvântul ne dă aceste alimente, rugăciunea le primește ca puse de o parte pentru noi și aducem mulțumiri pentru ele. Vedem în aceste alimente nenumărate exemple ale bunătății lui Dumnezeu față de noi, servindu-ne de creaturile Lui spre folosul nostru. Era, de altfel ce-i spusese Dumnezeu lui Noe după potop (Genesa 9: 3).

Versetele 6 – 8 – „Punând acestea înaintea fraților, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, hrănind cu cuvintele credinței și ale bune învățături pe care ai urmat-o îndeaproape. Dar ferește-te de mituril lumești și băbești; dar tu însuși deprinde-te în evlavie; pentru că deprinderea trupească este de puțin folos, dar evlavia este de folos în toate, având promisiunea vieții, a celei de acum și a celei viitoare”.

Timotei avea de pus acestea înaintea fraților. Vedem aici lucrările lui ca slujitor al lui Isus Hristos, care învățase de la apostol cum să se poarte în casa lui Dumnezeu. Trebuie să-i pună pe frați în gardă împotriva învățăturilor satanice și a efortării de a-i aduce înapoi la lege, spunând: „Nu lua, nu gusta, nu atinge”. Făcând astfel, era un bun slujitor (diakonos) în Adunarea Dumnezeului celui viu, nu cu un titlu oficial ca diaconii și diaconițele (slujitori și slujitoare), ci cu o slujbă generală, darul care îi fusese încredințat prin profeții. „Hrănit cu cuvintele credinței și ale bune învățături pe care ai urmat-o îndeaproape”: Aceste cuvinte ale bune învățături alcătuiau hrana sa și astfel era un bun slujitor. Ori buna învățătură și credința care o pricepe nu trebuie să fie niciodată despărțite și se vede ce sens vital are învățătura adevărului prezentată în acest mod. Aceasta contrazice maniera cea mai formală a tendințelor actuale ale creștinătății mărturisitoare care separă studiul de Cuvântul credinței, sau care predică practica fără învățătura creștină pe care este bazată și întemeiată, și fără cunoașterea Persoanei lui Hristos, singurul secret al acestei practici. Ori această învățătură îi fusese încredințată lui Timotei (*).

(* Citez aici toate pasajele care, în epistolele pastorale, se raportează la doctrină și la învățătură: 1Timotei 1: 10; 4: 1, 6, 11, 13, 16; 5: 7; 6: 1, 2, 3; 2Timotei 2: 2; 3: 10, 16; 4: 3; Tit 1: 9; 2: 1, 7, 10.

Învățând buna învățătură, Timotei trebuia să respingă „miturile lumești și băbești”, flecăreala, de care nu numai că trebuia să țină seama, ci trebuia neapărat să o disprețuiască și să o interzică, ca stricând, prin pătrunderea sa în mod abuziv, prețiosul adevăr al lui Dumnezeu. Timotei, în învățătura lui, arătase ce rol imens juca evlavia practică, raporturile de teamă și de încredere ale sufletului cu Dumnezeu, în doctrina creștină și ca scop al acestei doctrine. De aceea trebuia să se deprindă cu aceasta el însuși, să practice în mod obișnuit raporturile de comuniune între sufletul său și El. Evlavia cere să ne deprindem în mod obișnuit cu ea. În mod constant carnea ne solicită să cultivăm legături cu lumea și cu lucrurile vizibile în loc să vorbim cu Domnul despre aceasta. La fel este și cu „deprinderea trupească”. Nu cred că este vorba aici de chinuirea trupului, cum au zis unii, ci de cultivarea exercițiilor trupului prin care nu numai că

este menținută sănătatea, ci sunt folositoare și echilibrului minții. Acestea nu sunt deloc interzise creștinului, dar folosul lor este restrâns, contrar opiniei care prevalează astăzi în lume. Evlavia, dimpotrivă este de folos la toate. Ea are o promisiune. Poate să ne îndemne să neglijăm deprinderea trupului, pentru a nu pierde nimic din relațiile sufletului nostru cu Dumnezeu; dar, ceea ce este mult mai important, Dumnezeu are grijă de viața prezentă a alor Săi; este o promisiune din partea Lui, și El nu va îngădui ca viața lor să fie scurtată de lipsa, dacă trebuie, a deprinderii trupești. Pavel întemnițat este un exemplu al acestui principiu. Și mai mult decât aceasta, evlavia, deprinderea spirituală, este de folos la toate, având promisiunea unei vieți care este dincolo de viața prezentă; și nu deschide ea orizonturi de o mie de ori mai prețioase decât viața trecătoare de aici jos? Această viață, vom vedea, Timotei era chemat să o apuce.

Versetele 9 – 10 – „Vrednic de încredere este cuvântul acesta și demn de toată primirea; deoarece pentru aceasta ne ostenim și suntem defăimați, pentru că ne-am pus speranța într-un Dumnezeu viu, care este Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioșilor”.

„Vrednic de încredere este cuvântul acesta”. Am văzut același cuvânt în capitolul 1: 15 cu privire la lucrarea lui Hristos și la mântuirea care este partea credinței. Un asemenea adevăr este o certitudine absolută și trebuie să fie deplin acceptat. Apostolul dă aici aceeași siguranță evlaviei care este de folos „la toate”. Credința și evlavia au aceeași importanță cu privire la consecințele lor eterne: prima, mântuirea prin Hristos, a doua, viața viitoare. Pentru aceasta evlavia a fost realizată de creștini, iar Pavel lucra și suporta ocară: El era în capitolul 1: 16 exemplul celor care urmau să creadă în Hristos pentru viața eternă; aici este exemplul celor care și-au pus încrederea în Dumnezeul Cel viu. În toate suferințele nu se gândea decât să mențină legăturile binecuvântate ale sufletului cu Dumnezeu, fie pentru el, fie pentru frații săi, și știa că Dumnezeu, Păstrător al tuturor oamenilor și mai ales al credincioșilor, nu va neglija să-i păstreze viața în toate pericolele care-l amenințau. Cum este Creatorul, este și Păstrătorul tuturor oamenilor, fără deosebire de starea lor morală, dar acest Dumnezeu Păstrător, cum tocmai a arătat apostolul, este mai ales al fraților, pentru că lumea nu are nici promisiunea vieții prezente, nici a celei viitoare.

Doresc să mai adaug aici câteva cuvinte despre subiectul atât de important al evlaviei. Am spus deja: ea este menținerea obișnuită a relațiilor sufletului cu Dumnezeu. Lucru cu totul remarcabil, evlavia este menționată și recomandată numai în cele trei epistole pastorale și în Epistola a doua a lui Petru. Acest cuvânt apare de 9 ori în 1Timotei, de 2 ori în 2Timotei, de 2 ori în Tit, de 4 ori în 2Petru. Dumnezeu insistă asupra sa pentru timpul în care pericolul declinului Bisericii, apoi declinul ei adevărat, apoi stricăciunea care precede apostazia ei finală, sunt subiectul de care Duhul Sfânt vrea să ne îngrijim. În toate cazurile scăparea se găsește în relațiile individuale ale sufletelor cu Dumnezeu. În 1Timotei, unde casa lui Dumnezeu nu este încă în ruină, evlavia este menționată ca scăparea pentru păstrarea acestei case și a persoanelor care o alcătuiesc. În Tit, cunoștința adevărului trebuie să producă evlavie (1: 1). În 2Timotei 3: 5, stricăciunea fiind completă, evlavia nu mai este decât o formulă a cărei putere este de aici înaintea absentă. În 2Petru care ia în considerare timpurile din urmă, ea este un dar al lui Dumnezeu pe care cel credincios trebuie să-l păstreze cu mare grijă (*).

(*) Citez aici toate pasajele care se raportează la pietate: 1Timotei 2: 2; 3: 16; 4: 7, 8; 6: 3, 5, 6, 11; 2Timotei 3: 5, 12; Tit 1: 1; 2: 12; 2Petru 1: 3, 6, 7; 3: 11.

Versetele 11 – 16 – „Poruncește aceasta și învață-i! Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fii model pentru credincioși în cuvânt, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. Până vin eu, ia aminte la citire, la îndemnare, la învățătură. Nu neglija darul care este în tine, care ți-a fost dat prin profeție, cu punerea mâinilor de către ceata celor bătrâni. Ocupă-te cu aceasta,

fii cu totul în ele, pentru ca înaintarea ta să fie arătată tuturor. Ia seama la tine însuși și la învățătură; rămâi în ele, pentru că, făcând această te vei mântui și pe tine însuși și pe cei care te ascultă”.

„Poruncește aceasta și învață-i!” A *porunci* era sensul adevărat al mandatului încredințat lui Timotei. Pentru aceasta îl rugase apostolul să rămână în Efes (1: 3); dar îi era poruncit să înțeleagă că ținta poruncii era dragostea. Această poruncă îi fusese încredințată prin profeție (1: 18). Era deci cu totul după caracterul lui Timotei să poruncească acestea. Totuși slujba lui era ea însăși subordonată autorității apostolului al cărui delegat era, astfel că acesta din urmă îi zice în capitolul 6: 13: „Îți poruncesc înaintea lui Dumnezeu... să păzești porunca”.

În versetele pe care tocmai le-am citit găsim, cum am remarcat mai sus, recomandările personale ale apostolului pentru Timotei. Punctul principal al acestor recomandări este, în toată această epistolă, doctrina sau învățătura. Aceasta din urmă este menționată de trei ori în cele câteva versete citate mai sus. Timotei trebuia să învețe lucrurile pe care i le încredințase apostolul; trebuia să se atașeze de învățătură cât privește acțiunea lui publică (v. 13); trebuia să ia seama la el însuși (v. 16).

Dar acest pasaj conține multe alte chestiuni și îndemnurile pe care le conține sunt foarte prețioase, ca adresându-se fiecăruia dintre cei care sunt angajați în lucrarea Domnului.

Tineretea lui Timotei, angajat în lucrări atât de serioase și de importante, mai ales în învățătura sfinților, putea să-l expună disprețului celor rău intenționați. Mijlocul pentru el de a inspira respect era să fie un model pentru toți, să fie în fruntea credincioșilor ca un model de imitat. Astfel fusese apostolul însuși, când zicea: „Fiți împreună-imitatori ai mei, fraților, și ațintiți-vă privirea la cei care umblă așa cum ne aveți model pe noi” (Filipeni 3: 17). Și aici: „Fii model pentru credincioși în cuvânt, în purtare”, două lucruri prea adesea disociate în viața creștinului iar unul ar trebui să fie reflexul celuilalt. Cât despre starea interioară, ea trebuie înaintea de toate să se manifeste prin „dragoste”. Acesta este „sfârșitul poruncii”, marea țintă, adevăratul rezultat al activității sale, dar dragostea este inseparabilă de „credință”, această energie a sufletului care înțelege promisiunile lui Dumnezeu; în sfârșit Timotei trebuia să se distingă prin „curăție”, fie că aceasta se arăta în gânduri, cuvinte sau purtare. Dar să revenim iar la acest subiect, al semnificației cuvântului „credință” în această epistolă. Ea poate fi, cum tocmai am spus, și ca în general oriunde în altă parte, energia sufletului produsă de har și care Îl înțelege pe Hristos ca obiect al mântuirii (1: 5, 16; 3: 9, 13, 16; 4: 6). Această credință este adesea, în Cuvânt, asociată dragostei (1: 14; 2: 15; 4: 12; 6: 11).

În alte pasaje credința este considerată ca ansamblul doctrinei creștine, primită prin credință (1: 4, 18; 2: 7).

În sfârșit, în mai multe pasaje starea sufletului și ansamblul doctrinei creștine nu se pot separa una de alta (1: 19; 5: 12; 6: 10, 21).

În absența apostolului, Timotei trebuia să se atașeze de ceea ce putea să facă să avanseze viața spirituală a sfinților și să aibă ca țintă progresul casei lui Dumnezeu: citirea, îndemnarea, învățătura. Prin *citire* trebuia înainte de toate să pună sufletele în raport direct cu Cuvântul, în afara oricărei alte lucrări. În afară de faptul că în acea vreme un număr foarte mare de credincioși nu aveau Scripturile, această poruncă era formală: „*citirea*” era și este încă foarte importantă pentru că nu admite nicio posibilitate de amestec ca cele două recomandări următoare. Lucrătorii Domnului au suficient pe inimă în zilele noastre această recomandare a apostolului? Observați că nu este vorba aici doar de citirea publică în adunare. Suntem destul de convinși de puterea inerentă a Cuvântului, fără nicio imixtiune a darului, pentru a aduce, prin el, sufletele în contact direct cu Domnul?

Scriitorul acestor rânduri care făcuse, înaintea Adunării, o citire prelungită a Scripturilor, fără o urmă de un cuvânt, a auzit un frate experimentat spunându-i: Nu ne-ați făcut niciodată o

asemenea îndemnare! Dumnezeu vrea să luăm mai des exemplul de la Domnul, în timpul scenei din Luca 4: 16 – 21, în Sinagoga din Nazaret! Cu siguranță, îndemnarea și învățătura nu trebuiau să lipsească din slujba lui Timotei și nu fără motiv primise pentru aceasta un dar de har; trebuia să nu-l neglijeze (v. 14), cum mai târziu trebuia să-l înflăcăreze, atunci când descurajarea era pe punctul de a se face stăpână pe el (2Timotei 1: 6). Am văzut că acest dar îi fusese anunțat prin profeție, comunicat prin punerea mâinilor de către apostol și însoțit de punerea mâinilor de către ceata de bătrâni. Aceasta din urmă nu conferea, nici nu-i comunica nimic lui Timotei; ea era, ca întotdeauna în Scriptură, semnul identificării, consfințirea slujbei, expresia binecuvântării implorate asupra ei; în timp ce darul de har, și de asemenea Duhul, erau comunicate în mod excepțional prin punerea de mâini de către apostoli, și de nimeni altcineva (Fapte 8: 17). Toate acestea contrazic în mod absolut vederile ecleziastice despre daruri, despre sarcini, despre ordinare, despre punerea mâinilor și despre atâtea alte practici clericale în care puțină ascultare de Cuvânt ar fi făcut repede dreptate (*).

(*) Să ne fie permis, în sprijinul ideii pe care o emitem, să transcriem aici comentariul unui teolog evlavios și respectabil, asupra acestui pasaj. Niciodată nu au fost acumulate mai multe lucruri contrare adevărului într-un spațiu atât de mic:

„Pavel însuși îl alesese pe Timotei ca tovarăș al său de lucrare, îl introdusese în însărcinarea sa (Fapte 16: 1 – 3). Și totuși voise ca această însărcinare să fie confirmată prin *punerea de mâini de către bătrâni*, probabil la Listra chiar, de unde pleca tânărul ucenic. Reprezentantii Bisericii, în înțelegere cu apostolul (2Timotei 1: 6), recunoscând în Timotei darul harului pentru slujbă, consacră acest dar în întregime în slujba Domnului și imploră asupra lui chiar prin acest act, Duhul și binecuvântarea lui Dumnezeu. Mai mult, Pavel însuși, chemat direct de Domnul, primește la Antiohia punerea de mâini pentru prima sa misiune printre păgâni (Fapte 13: 3). De unde rezultă clar că, dacă *instituția* slujbei evanghelice se sprijină pe autoritatea lui Isus Hristos care a rânduit-o (Efeseni 4: 11), și dacă darurile vin numai de la Dumnezeu, *însărcinarea* este conferită de Biserică. În general, întregul Nou Testament dovedește că orice guvernare și orice autoritate în sânul Bisericii sunt lăsate în mâinile Bisericii însăși!”
(Cuvintele subliniate de autorul articolului)

Recomandările lui Pavel pentru Timotei sunt din ce în ce mai insitente: *Poruncește* acestea. *Învăță-le. Ocupă-te* cu acestea. Fii în *totul* în ele. Ultimele două trebuiau să aibă ca rezultat ca înaintarea lui Timotei să fie „arătată tuturor”. Într-adevăr, nu este posibil ca lucrătorii Domnului să facă progrese notabile în cunoașterea lucrurilor lui Dumnezeu dacă nu se ocupă cu ele în mod exclusiv. Trebuie ca darul să fie însoțit de o silință extremă; să fii omul *unui singur lucru*, cu o inimă neîmpărțită. „Ia seama la tine însuși și la învățătură”. Am putea fi ocupați cu învățătura pentru alții, fără să luăm seama la noi înșine în lucrurile pe care le predicăm sau le învățăm. Timotei trebuia să vegheze asupra lui însăși, pentru ca starea lui morală să corespundă învățăturii lui. De aceea poziția privilegiată a lui Timotei antrena o imensă responsabilitate pentru el însuși. Dar în plus ar fi putut fi ocupat cu acestea cu un mare zel, mai mult sau mai puțin temporar; nu: trebuia să *rămână* în ele, și acesta este adesea punctul cel mai dificil în realizarea activității creștine. Făcând astfel, Timotei avea să se mântuiască pe el însuși, adică avea să ajungă la intrarea finală în glorie, după ce a arătat calea celor cărora li se adresa misiunea lui.

Acest capitol este deci plin de îndemnuri pentru Timotei însuși ca să fie credincios în toate, pentru că de credințioșia lui depindeau binecuvântările viitoare ale celor cărora li se adresa.

6. CAPITOLUL 5

Versetele 1 – 2 – „Nu mustra aspru pe un bătrân, ci îndeamnă-l ca pe un tată; pe cei mai tineri, ca pe frați; pe femeile mai în vârstă, ca pe mame; pe cele mai tinere, ca pe surori, în toată curăția”.

Am observat, începând cu versetul 6 al capitolului precedent, instrucțiuni speciale date de către apostolul Timotei. Aceste instrucțiuni continuă până la sfârșitul epistolei. Le voi rezuma aici în câteva cuvinte.

Fără încetare, Pavel îl îndeamnă pe Timotei să țină cu sinceritate cont de cele pe care i le recomandă. Astfel (4: 6), Timotei trebuie să *pună înaintea* fraților lucrurile care se raportează la libertatea de a folosi alimentele pe care Dumnezeu le-a creat pentru ai Săi, sfințindu-le prin Cuvântul Său și prin rugăciune. În versetul 11 trebuie să *poruncească* și să *învețe* lucrurile care se raportează la evlavie. În versetul 15 trebuie să *se ocupe* cu acestea și să fie *total* în ele. Acestea sunt o purtare ireproșabilă și exercitarea darului care i-a fost încredințat. În versetul 16, trebuie să *rămână* în supravegherea de sine și în învățatură. În capitolul 5: 21 trebuie să *păzească* ordinea și disciplina în casa lui Dumnezeu. În capitolul 6: 2 trebuie să *învețe* cele care se raportează la supraveghetori și la raporturile sclavilor cu stăpânii lor. În sfârșit în capitolul 6: 11, trebuie să *fugă* de interesele pământești și de toate lucrurile care l-ar putea abate de la calea credinței.

De ce seriozitate trebuia să facă dovadă Timotei pentru a urma toate îndrumările pe care le primea de la apostol asupra purtării care i se cuvenea, în casa lui Dumnezeu.

Trebuia, el tânărul, ale cărui lucrări în adunarea Dumnezeului celui viu erau de a învăța și de a mustra, să țină seama de *omul în vârstă* (și nu conform textului, de bătrân, desemnat prin același cuvânt). Vârsta este însoțită de incapacitatea de a îndura cuvinte aspre fără a fi zdrobit, mai ales dacă mustrarea este justificată. Se poate întâmpla ca având cele mai bune intenții, un tânăr înzestrat pentru purtarea adunării, să producă un rău considerabil muștrând pe un bătrân fără cruțare. Am văzut un frate tânăr dând o lovitură de moarte unui bătrân, muștrându-l cu asprime cu privire la greșeli de conduită care cereau o muștrare legitimă. Îndemnul respectuos este la locul lui, și nu mustrarea aspră. Aceleași atenții li se datorează tinerilor și femeilor în vârstă. Dragostea care îi consideră pe unii frați, pe celelalte ca mame, îndepărtează orice trăsătură care rănește din îndemn. Cât privește femeile tinere, apostolul adaugă caracterul de surori pe care trebuiau să le aibă în ochii lui Timotei, aceste cuvinte: „în toată curăția”. Sentimentele carnale puteau cu ușurință să fie luate în seamă de un tânăr pe care obligația de a exercita disciplina îl puna în contact cu elementul feminin. O viață petrecută în comuniune cu Domnul, în sfințenie și curăție era o garanție suficientă împotriva oricărei poftă carnale. Cât de mult aceste recomandări atât de detaliate trebuie să fie dintotdeauna un obiect de meditație pentru tinerii pe care Domnul îi cheamă în slujba Lui!

Versetele 3 – 6 – „Onorează pe văduvele care sunt cu adevărat văduve. Dar, dacă vreo văduvă are copii sau urmași, ei să învețe întâi să fie evlavioși față de propria casă și să-i răsplătească pe părinți, pentru că aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu. Iar cea care este cu adevărat văduvă și rămasă singură și-a pus speranța în Dumnezeu și stăruie noapte și zi în cereri și rugăciuni. Dar cea care trăiește în desfătare, deși vie, este moartă”.

Aceste versete tratează despre *văduve* în Adunare și iau în considerare acest subiect până la sfârșitul versetului 16. Cele care sunt demne de toată grija, cât privește asistența adunării, fie că este vorba de a fi înconjurată cu purtări de grijă respectuoase, fie de a îngriji de nevoile lor (*) sunt cele care sunt *cu adevărat* văduve (vedeți și v. 5, 16), care, nu numai că și-au pierdut soțul, ci sunt fără copii și fără urmași. În cazul în care au copii sau urmași, acestora le revine o îndatorire: ei trebuie „să învețe întâi să fie evlavioși față de propria casă și să-i răsplătească pe

părinți”. O asemenea prescripție nu este un ordin legal; ceea ce îndeamnă să fie urmată, este că „aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu”. La fel este, în capitolul 2: 3, privitor la raporturile noastre cu toți oamenii și cu autoritățile. Astfel „evlavia”, adică teama de Dumnezeu și dorința de a-I plăcea, se arată nu numai în purtările de grijă ale Adunării; ci a legăturilor de familie, și sunt baza ordinii în casa lui Dumnezeu, chiar când este vorba de atenții materiale.

(*) Același cuvânt este folosit în versetul 17 în legătură cu bătrânii, ca și în alte pasaje (vedeți Fapte 28: 10; Matei 15: 4, 5) și nu semnifică *nicidecum* o plată, o leafă, remunerații regulate.

În versetul 5, apostolul face un portret al caracterului femeii cu adevărat văduve, așa cum o consideră și o apreciază Dumnezeu. Neavând aici jos nimic pe care să se bazeze, „și-a pus speranța în Dumnezeu”. Nu speră nimic de la oameni; se ocupă numai cu Dumnezeu. Ce siguranță! Ce comoară! Dumnezeu este bogat pentru a răspunde sărăciei! Dar, depinzând numai de El, ea este, chiar prin aceasta, în legătură continuă cu El și „stărie noapte și zi în cereri și rugăciuni”. Ea înțelege această recomandare primordială a rugăciunii din capitolul 2: 1. Imensa binecuvântare a unei poziții fără nădejde din partea omului, este că ne aruncăm zi și noapte asupra resurselor inepuizabile care sunt în Dumnezeu. În contrast cu văduva adevărată, văduva „care trăiește în desfătare, deși vie, este moartă”. Potrivit lumii viața ei este asigurată și ușoară; trăiește din punctul de vedere al pământului, este moartă din punctul de vedere al cerului. Ce trist spectacol!

Versetele 7 – 8 – „Poruncește și aceasta, ca să fie fără vină. Iar dacă cineva nu îngrijește de ai săi și mai ales de ai casei, a tăgăduit credința și este mai rău ca un necredincios”.

Timotei trebuia să poruncească acestea, pentru că apostolul dorea ca văduvele, care trezeau atâta simpatie prin poziția lor, să fie fără vină. Dorea de asemenea ca nici copiii, nici urmașii văduvelor să nu fie expuși acuzației de a fi „tăgăduit credința”, adică ansamblul doctrinei creștine, primită prin credință și întemeiată pe dragoste, și să fie considerați a fi mai răi decât necredincioșii. Cel pușin aceștia din urmă sunt insensibili la legăturile de rudenie. Ceea ce ni se spune aici este extrem de sever, dar ne arată importanța în ochii lui Dumnezeu a devotamentului copiilor Săi în lucrurile materiale. Familia are pentru El o importanță deosebită. Și totuși, să nu uităm, îndatoririle cele mai elementare de familie nu pot fi luate în considerare când este vorba de a-L urma pe Domnul. Numai aici aceste îndatoriri sunt în raport cu conduita creștinului în adunarea care este casa lui Dumnezeu.

Versetele 9 – 10 – „O văduvă, ca să fie înscrisă pe listă, să nu aibă mai puțin de șaiszeci de ani, să fi fost soție a unui singur bărbat având mărturie în fapte bune (kalos) – dacă a crescut copii, dacă a fost primitoare de oaspeți, dacă a spălat picioarele sfinților, dacă i-a ajutat pe cei necăjiți, dacă a urmărit orice faptă bună (agathos)”

Găsim aici alte prescripții cu privire la văduve, la vederea bunei ordini în casa lui Dumnezeu. Văduva nu trebuia să fie înscrisă pe lista văduvelor puse în atenția adunării, decât dacă vârsta ei era înaintată, către bătrânețe și excluzând o nouă căsătorie. Nu trebuia să fi fost căsătorită de două ori, ceea ce arăta mai mult o preocupare pământească în viața ei trecută, sau satisfacerea dorințelor ei (v. 11). Trebuia să aibă mărturie de a fi fost activă în fapte bune și să aibă aprobarea lui Dumnezeu, ceea ce trebuia să le caracterizeze pe femeile sfinte (2: 10), și să spunem, în general, pe femeia potrivit lui Dumnezeu. Sunt detaliate aici aceste fapte bune. Ele constau în educarea copiilor (În aceasta femeia are toată libertatea de a învăța) – aceasta este familia; în ospitalitate: - acestea sunt faptele bune față de străini; în slujirile cele mai umile față de sfinți; în ajutoarele pline de dărnicie față de cei persecutați; în îndeplinirea oricărei lucrări caritabile, pentru că sunt mai multe decât enumeră apostolul. Acestea, această slujire, această

renunțare la sine, această dăruire a propriilor resurse altora, o caracterizează e femeia potrivit lui Dumnezeu, care a învățat să trăiască pentru aproapele.

Versetele 11 – 13 – „Dar pe văduvele mai tinere să le respingi, deoarece, când se aprind împotriva lui Hristos, doresc să se căsătorească, având vină, pentru că și-au lepădat credința dintâi. Și totodată se învață și leneșe, umblând prin case; și nu numai leneșe, ci și vorbărețe și amestecându-se în toate, vorbind ce nu trebuie”.

Aceste versete, până la versetul 16, ne prezintă portretul opus al celei „cu adevărat văduve”, cel al văduvelor pe care Timotei, înlocuindu-l pe apostol în administrarea casei lui Dumnezeu, trebuia să le respingă ca obiect al grijii deosebite ale adunării. Este vorba de văduvele tinere. Există la ele dorințe; dorințe ale cărnii; dorințe ale unei statorniciri pe pământ și ale bucuriilor pământești, cărora se lasă pradă, și care – înseamnă de fapt să se ridice „împotriva lui Hristos”, pentru că „și-au lepădat credința dintâi”. Această credință dintâi le legase de Hristos și, în consecință, le despărțise de tot ce le putea oferi lumea. Vom vedea în capitolul 6: 10 că este la fel cu cei care iubesc banii: „s-au rătăcit de la credință”; dar este vorba aici de „credința dintâi”, care le caracterizase când primiseră încercarea văduviei lor ca dată de Hristos și fuseseră convinse că vroia să le lege numai de El. Credința dintâi fiind lepădată, aceste văduve tinere, nemaiavând o inimă întreagă pentru faptele bune și slujirea Domnului, trebuie să umple prin ceva golul care s-a produs în inima lor. Activitatea pentru Hristos și pentru sfinți lipsindu-le, își creează o activitate închipuită prin care caută să populeze deșertul existenței lor. Umblând prin case, se dedau flecărelui, amestecându-se în circumstanțele aproapelui, raportându-se la lucruri despre care ar trebui să tacă. Acest tablou este sever, dar acesta este adevărul, și Dumnezeu nu îl ascunde niciodată.

Versetele 14 – 16 – „Vreau deci ca cele mai tinere (văduve) să se căsătorească, să aibă copii, să vadă de casă, să nu dea adversarului niciun prilej de defăimare. Pentru că unele s-au și întors după Satan. Dacă vreun credincios sau vreo credincioasă are văduve, să le ajute și să nu fie împovărată adunarea, pentru ca ea să le ajute pe cele cu adevărat văduve”.

Tot pasajul acesta ne arată că recăsătorindu-se, o văduvă tânără poate face propria ei voie și să-L lepede pe Hristos și interesele cerești pentru lucrurile pământului; dar ea poate de asemenea, prin același act, să facă voia lui Dumnezeu și, în consecință, să nu piardă părtașia cu Domnul. Dacă poziția văduvei tinere o descalifică pentru a fi înscrisă ca meritând atenția adunării, care nu admite nici văduvele tinere, nici văduvele care au avit mai mult de un soț, ele nu sunt mai puțin pe calea voii lui Dumnezeu, dacă se căsătoresc, nu pentru a-și place lor însele, ci din supunere față de această voie. Remediul indicat în versetul 14 este practic și potrivit lui Dumnezeu.

Este foarte remarcabil de văzut cum Dumnezeu, când este vorba de ordinea din casa Lui, indică amănunțit ceea ce poate apărea de orice dezordine. Aici apostolul exprimă voința Domnului ca mandator al Său. Pentru văduvele tinere, căsătoria, copiii, guvernarea propriei lor case, fără de care guvernarea casei lui Dumnezeu ar fi expusă să sufere. Văduva tânără ar evita astfel, ca în capitolul 3: 7, cursa diavolului care, dacă ea dă prilejuri de defăimare, se va servi de ele pentru a distruge mărturia și a se face stăpân pe sufletele care i-au dat prilejul unei conștiințe rele. Deja unele se întorseseră „după Satan”. Era consecința fatală de a se fi aprins „împotriva lui Hristos”.

În versetul 16 găsim ultima recomandare cu privire la văduve, aceasta adresată credincioșilor, bărbați sau femei. Ei trebuie să le ajute în vederea *intereselor adunării*. Trebuia ca poverile acestora să fie diminuate, nu ca să se poată ușura de o greutate, ci pentru ca ajutorul pentru cele care erau „cu adevărat văduve” (și am văzut ce înțelege Cuvântul prin acest termen) să poată fi mai abundent.

Versetel 17 – 21 – „Bătrânii care conduc bine să fie învredniciți de onoare dublă, mai ales cei care se ostenesc în cuvânt și în învățătură; pentru că Scriptura zice: „Nu lega gura bouului care treieră” și „Vrednic este lucrătorul de plata lui”. Împotriva unui bătrân nu primi acuzația decât dacă sunt doi sau trei martori. Pe cei care păcătuiesc, mustă-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă teamă. Te îndemn înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus și a îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri fără prejudecată, nefăcând nimic cu părtinire”.

Apostolul revine acum la bătrâni în instrucțiunile pe care i le adresează lui Timotei. Este vorba *onoarea* de adus lor, fără să fie vorba de forma pe care trebuie să o îmbrace, că este vorba de respect sau de ajutor material sau de atențiile de alt fel. Acest cuvânt „onoare” este folosit ca verb pentru atențiile pe care le merită văduvele în versetul 3 din capitolul nostru, și ca substantiv pentru onorurile aduse de sclavi stăpânului lor. Felul în care bătrânii se achită de sarcina lor, conducând bine, este menționat aici. Același cuvânt este tradus în capitolul 3: 4 prin „conducând bine” când este vorba de a-și supraveghea propria casă. Felul în care bătrânii se achitau de sarcinile lor de supraveghetori trebuia să fie recunoscut ca demn de „onoare dublă”. Nu este vorba nicidecum aici de o leafă dublă, pentru că nu există o mențiune despre salariu pentru sarcini, mai mult decât pentru daruri. În capitolul 6: 1, același cuvânt nu are decât sensul de tot respectul pe care sclavii îl datorează stăpânului lor, fie în supunere, fie în devotament, fie în serviciile aduse. Aici onoare dublă este adusă îndeosebi bătrânilor când se achită de două sarcini: supravegherea, și slujirea Cuvântului și a doctrinei, lucrare dublă care nu era lucrul tuturor bătrânilor, deși toți trebuiau să fie capabili să învețe și să-i mustre pe împotrivitori (Tit 1: 9. Vedeți „Studiu asupra lui Tit”, pagina 27).

Apostolul citează (v. 18) Deuteronom 25: 4 în sprijinul recomandării sale, pasaj menționat și în 1Corinteni 9: 9 pentru a arăta că dând un asemenea ordin Dumnezeu vorbește „anume pentru noi”. El citează apoi cuvintele lui Isus Însuși față de ucenicii Lui: „Vrednic este lucrătorul de plata lui” (Luca 10: 7), ceea ce plasează inspirația scrierilor Noului Testament la același nivel cu cel al scrierilor Vechiului Testament.

Timotei trebuia să vegheze față de problema acuzațiilor aduse împotriva unui bătrân. O însărcinare la vedere aduce ușor la gelozie, prin urmare la vorbe răuvoitoare și la calomnie. Trebuie să fim apărați împotriva a toate acestea și să urmăm instrucțiunile Cuvântului: „Prin gura a doi martori sau prin gura a trei martori să fie întemeiat un lucru” (Deuteronom 19: 15; Matei 18: 16; 2Corinteni 13: 1).

Dar pe de altă parte, fiecare fiind supus greșelii, nu trebuia să fie părtinire în favoarea celor care erau în vedere sau în demnitate. Astfel se purtase Pavel cu privire la Petru, care se numește el însuși „bătrân” (1Petru 5: 1). Îl mustrase înaintea tuturor (Galateni 2: 14; 1Timotei 5: 20).

Cazul unui bătrân care păcătuia era de două ori serios, pentru că putea, prin influența și autoritatea lui, să-i antreneze la aceasta pe alții, pe aceeași cale. Odinioară Barnaba fusese antrenat în acest fel la prefăcătorie. De aceea trebuia, condamnarea fiind publică, ceilalți bătrâni să nu fie tentați să imite păcatul celui dintâi. Pavel îl ruga fierbinte pe Timotei să păzească aceste lucruri, și aceasta, în modul cel mai solemn, căci casa era cea a lui Dumnezeu, și a Domnului Isus Hristos, Căpetenia asupra casei Lui, și era dată ca exemplu „îngerilor aleși” care puteau astfel să-L vadă pe Hristos în adunarea sfinților. Ce îndemn practic și cât de important pentru cel care este chemat la o slujbă în casa lui Dumnezeu!

Versetele 22 – 25 – „Nu-ți pune mâinile în grabă peste nimeni, nici nu te face părtaș la păcatele altora. Pe tine însuși păstrează-te curat. Nu mai bea numai apă, ci folosește puțin vin, din cauza stomacului tău și a deselor tale îmbolnăviri. Păcatele unor oameni sunt arătate dinainte, mergând înainte la judecată; iar pe unii, de asemenea, ele îi urmează după aceea. Tot așa și faptele bune sunt arătate dinainte; și cele care sunt altfel nu pot fi ascunse”.

Timotei este îndemnat acum să nu-și pună mâinile în grabă peste nimeni. Punerea mâinilor, când nu venea de la apostol însuși care avea calitatea pentru a o face, nu conferea niciun dar de har, nici darul Duhului Sfânt (2Timotei 1: 6; Fapte 8: 17). În capitolul 4: 14, bătrânii nu-i dăduseră nimic lui Timotei prin acest act. Punerea mâinilor lor exprima binecuvântarea, încuviințarea, și o identificare publică cu ceea ce îi fusese conferit lui Timotei de către apostol. Punându-și mâinile, probabil peste bătrâni, cu toate că aceasta nu se spune aici, în orice caz peste oricine ar fi fost, cu privire la o misiune sau o oarecare slujbă, Timotei se declara solidar cu ei, identificându-se cu slujba sau misiunea lor și adăuga încuviințarea lui față de însărcinarea, chemarea sau lucrarea lor. Dacă ei păcătuiau, se expuneau astfel la a se face părtaș la păcatele pe care ei le-ar fi comis în exercițiul funcțiilor lor. Evitând această cursă întinsă pașilor săi, Timotei se păzea pe sine. Trebuia să nu dea nici cel mai mic motiv unui blam pe care l-ar fi meritat pentru graba lui, pentru că s-ar fi întinat făcându-se părtaș la păcatele altora.

Recomandarea din versetul 23, de a folosi puțin vin, mi se pare că se leagă de ceea ce precedă, în aceea că participarea putea proveni din îmboldirea cărnii. Timotei ar fi crezut că trebuia să se abțină cu atât mai mult de la orice băutură excitantă. Apostolul arată grija sa pentru sănătatea scumpului său copil în credință, dar mai mult, cunoștea cum conștiința delicată și poate puțin maladivă a lui Timotei (vedeți 2Timotei 1: 6) putea să se alarmeze ușor de pericolele la care însărcinările lui îl expuneau. Aceste mici detalii sunt foarte mișcătoare și arată totodată grija apostolului pentru preaiubitul său tovarăș de lucrare și grija Domnului pentru scumpul său ucenic, consemnând-o în scrierea inspirată a apostolului. După ce vorbește de păcatele altora, apostolul menționează două trăsături ale acestor păcate. Sunt păcate care „sunt arătate dinainte, mergând înainte la judecată”. Sunt cunoscute, vestesc dinainte judecata acestor oameni, în așa fel încât nimeni nu le poate ignora. Alte păcate sunt ascunse acum, dar îi vor urma pe acești oameni după aceea. Îi vor regăsi în marea zi a judecății. Nu numai faptul păcatelor vădite trebuia să-l pună pe Timotei în gardă cu privire la punerea mâinilor, ci și faptul păcatelor care nu vor veni în memorie decât mai târziu, pentru ca să nu fie dat „de rușine dinaintea Lui la venirea Sa” (1Ioan 2: 28). Este vorba deci pentru Timotei să nu-și pună mâinile peste un om care păcătuiește în ascuns. Mijlocul de a-l recunoaște pe acest om, sunt faptele bune. Ele sunt arătate dinainte și cele care nu sunt arătate acum vor fi neapărat, mai târziu. De aici necesitatea de a nu folosi nicio grabă în recunoașterea de adus unui lucrător al Domnului.

7. CAPITOLUL 6

Versetele 1 – 2 – „Toți câți sunt robi sub jug să-i socotească pe stăpânii lor vrednici de toată onoarea, ca Numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie hulite. Și cei care au stăpâni credincioși să nu-i disprețuiască pentru că sunt frați; ci mai mult să le slujească, pentru că cei care au parte de buna lor lucrare sunt credincioși și preaiubiți. Învață-i și îndeamnă-i acestea”.

Aceste versete conțin instrucțiuni pentru sclavi. Este vorba mai întâi de raporturile lor cu stăpânii necredincioși, în timp ce vorbind *tuturor* scivilor, apostolul se adresează numai celor care fac parte din casa lui Dumnezeu. În descrie ca asemenea unor vite de povară, într-o poziție completă de dependență și de inferioritate față de oamenii liberi. Departe de a se răzvrăti împotriva stăpânilor lor, chiar dacă purtarea lor este tiranică, ei trebuie să-i *servească vrednici de toată onoarea*. Am văzut mai sus (5: 17) ce înseamnă acest cuvânt. O asemenea recomandare are o mare însemnătate. Nu este vorba aici de o supunere forțată sub un jug suferit cu enervare, ci sclavul creștin recunoaște stăpânul său, oricare ar fi el, toată onoarea, și îi aduce din punct de vedere moral și efectiv orice serviciu. În ce scop? Pentru ca Numele lui Dumnezeu al cărui purtători sunt acești sclavi, și *doctrina*, semn distinctiv al casei credinței din care fac parte, să nu fie blasfemiate de acești stăpâni necredincioși. Acești sclavi creștini așezați de Dumnezeu la

asemenea stăpâni pentru a-i face pe aceștia din urmă să cunoască și Numele Său și doctrina lui Hristos, încredințată, ca mărturie, casei lui Dumnezeu aici jos; doctrină pe care este întemeiată toată viața practică a creștinului.

Apostolul se adresează apoi sclavilor care au stăpâni credincioși. Ei ar fi poate în pericol să se comporte față de ei contrariu atitudinii lor față de stăpânii necredincioși, adică să-i disprețuiască. Un asemenea sentiment ar denota carnea ridicându-se împotriva autorității stabilite de Dumnezeu și ar contrazice toate principiile sfinte doctrine. Sclavul, în loc să se ridice la nivelul stăpânului său creștin sau să-l coboare la propriul său nivel, trebuie să fie foarte fericit să-l slujească și să-i placă s-o facă, pentru că un asemenea stăpân este un credincios cu privire la mărturia sa față de Domnul, și un preaiubit pentru inima lui Dumnezeu în mijlocul familiei creștine. Acest îndemn i se cuvenea lui Timotei, ca și învățătură pe care o cerea, pentru că și unul și cealaltă făceau parte din darul acestui scump fiu al apostolului (4: 13).

Versetele 3 – 5 – „Dacă cineva dă o învățătură străină și nu se ține de cuvintele sănătoase, de cele ale Domnului nostru Isus Hristos, și de învățătura cea potrivit evlaviei, este îngâmfat, neștiind nimic, ci fiind bolnav de întrebări fără rost și lupte de cuvinte, din care provin: invidie, ceartă, defăimări, bănuieli rele, certuri permanente ale oamenilor stricați la minte și lipsiți de adevăr, care consideră că evlavia este sursă de câștig”.

Iată deci ce avea Timotei de învățat îndemnându-i pe sclavi. Cel care învață astfel și nu se ține de sfintele cuvinte ale lui Hristos, ca și de doctrina Lui, este un îngâmfat și un neștiutor, pentru că doctrina are în vedere *evlavia*, are ca țintă să producă relații de teamă și de încredere între suflet și Dumnezeu, și tot ceea ce nu are acest caracter nu poate fi doctrina lui Isus Hristos. Întotdeauna doctrina trebuie să ne readucă să cultivăm relațiile noastre cu Dumnezeu, să ne bucurăm de ele și să facem să reiasă caracterul Lui înaintea lumii. Cel care nu urmează această cale este, cum am spus, un îngâmfat, cu totul ignorant în ceea ce privește ținta și gândurile lui Dumnezeu. Ne certăm asupra *cuvintelor*, dovadă a unui trist declin în casa lui Dumnezeu. Rezultatuș nu poate fi nici pacea, nici dragostea, ci triste certuri de unde iau naștere sentimentele rele care umplu inima de răutate, de ură și de amărăciune. Starea vrednică de ură, rezultată din stricăciune, stare a sufletelor complet străine de adevăr, și mai mult, care caută să tragă un profit material din această aparență de evlavie pe care și-o dau, intrând în dispute religioase care nu au nimic de-a face cu doctrina evlaviei. Ura, nemulțumirea produsă de aceste dispute, uitarea completă a relațiilor cu Dumnezeu, îi caracterizează pe acești oameni.

Versetele 6 – 8 – „Dar evlavia cu mulțumire este mare câștig. Pentru că nimic n-am adus în lume și nici nu putem lua ceva din ea. Dar, având hrană și îmbrăcăminte, vom fi mulțumiți cu acestea”.

Ce contrast între omul din versetele 3 – 5 și credinciosul fidel din versetele 6 – 8! Este, într-adevăr, un mare câștig în aceste două lucruri: *evlavia* care are promisiunea vieții și de acum și a celei viitoare (4: 8), și *mulțumirea sufletească* care nu caută folosul ei în lucrurile de aici jos. Creștinul, nemulțumit în duh, știe foarte bine că nu va lua nimic din aceste lucruri, de care i-ar putea fi dat să se bucure pentru un timp; se va păzi prin urmare să-și pună inima în ele. Acel creștin este simplu. Avându-și tot interesul în cele viitoare care îi sunt promise, este din plin satisfăcut că Dumnezeu îi asigură aici jos hrana și îmbrăcăminte și se bucură de ele cu mulțumiri. Orice alt lucru este mai degrabă o piedică pentru el, pentru că știe că nu poate lua nimic din această lume în care nu a adus nimic (Psalmul 49: 17; Eclesiastul 5: 15), și dacă s-ar fi atașat de aceste lucruri, acestea ar fi legături pe care într-o zi ar trebui să le rupă. Trăind în lucrurile eterne în care evlavia este un câștig, și știind că posesia lucrurilor vizibile i-ar împărți inima între cele două medii, pământul și cerul, evlavia preferă lucrurile nevăzute care sunt eterne, căci din primele nu va rămâne nimic și nu vom lua nimic în eternitate. Folosul real al evlaviei nu este cel că oamenii se ambiționează, lăsându-se pradă disputelor lor zadarnice și

discuțiilor religioase prin care cred că vor dobândi reputație, folos și profit; adevărata pietate introduce întotdeauna mai mult sufletul credinciosului în bucuria relațiilor sale cu Dumnezeu și își va găsi încununarea când ne vom bucura de aceste relații fără niciun nor.

Versetele 9 – 10 – „Dar cei care vor să fie bogați cad în ispită și în cursă și în multe poftes nebune și vătămătoare, care îi afundă pe oameni în ruină și în pieire. Pentru că iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele; după care unii, umblând, s-au rătăcit de la credință și s-au străpuns pe ei înșiși cu multe dureri”.

Deci în mod general, pentru că apostolul vorbește *de asemenea*, în versetul 10, de oamenii din casa lui Dumnezeu, cei care caută să dobândească bogăție cad în tot felul de rele. (Vă voi vorbi mai târziu de cei care *sunt bogați* potrivit cu dispensațiile guvernării lui Dumnezeu față de ei și îi va trata în cu totul alt mod (v. 17). Această dorință și această căutare a banilor îi afundă pe oameni în ruină și în pieire. Putem detalia toate mizeriile care sunt pentru lume și pentru creștini consecința dragostei de bani. 1° ispita și o cursă în care cad; 2° mai multe poftes nebune și vătămătoare, când își pot acorda obiectul poftelor lor, dorințe pe care firea lor rea va căuta neapărat să le realizeze; 3° ruina materială și morală, apoi pieirea eternă sunt consecința lor. Omul a crezut că se satisface prin bogății și iată că este pierdut, departe de Dumnezeu, în abis!

Unii dintre cei care aparțin casei lui Dumnezeu au umblat după aceasta. Urmarea pentru ei a fost mai mult decât distrugeri materiale: s-au străpuns pe ei înșiși cu multe dureri, dureri neîncetate prin amenințări cu ruina, prin griji neîncetate. Dar mai mult, s-au rătăcit de la credință. Această stare nu este nici naufragiul de la credință (1: 19), nici depărtarea de la credință (4: 1), nici chiar tăgăduirea credinței (5: 8), sau lepădarea credinței dintâi (5: 12), - stare mai puțin gravă poate decât precedentele, dar care afundă suflerul creștinului într-o mizerie fără nume. S-au înstrăinat, s-au depărtat, s-au rătăcit de la credință pentru a nu o mai găsi niciodată. Pentru ei, ea și-a pierdut savoarea, tot interesul (nu este vorba aici de ansamblul adevărilor care o alcătuiesc), pentru că acești creștini au înlocuit-o cu interesul pentru lucrurile cele mai acaparante, deși cele mai josnice ale acestei lumi. Credința rămâne fericirea, scăparea, desfătările celor care i-au rămas credincioși și care sunt purtătorii mărturiei lui Dumnezeu aici jos. Când aceștia vor fi pe cale de a părăsi această lume pentru a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu, vor fi ei găsiți îmbrăcați? Întrebare plină de angoase! Unde va fi răspunsul? Unde va fi cununa lor? Pierdută, dată altora! Cine dintre noi, creștinii, ar îndrăzni să dorească bunăstarea bogățiilor, dând-o în schimbul bucuriei, siguranței și păcii pe care o dă posesia lucrurilor cerești?

Versetele 11 – 12 – „Dar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de acestea și urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea duhului. Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața eternă la care ai fost chemat și pentru care ai mărturisit buna mărturisire înaintea multor martori”.

Apostolul revine acum la scumpul său Timotei. „Dar tu, *om al lui Dumnezeu*”, îi spune el. Acest termen, atât de des folosit în Vechiul Testament, se aplică întotdeauna oamenilor având o misiune specială din partea lui Dumnezeu, misiune care are un caracter profetic ca emanând direct de la Însuși Dumnezeu. Așa erau profeții Ilie și Elisei, bătrânul profet din 1 Împărați 13, ca și Moise, profetul legislator, sau David, profetul împărat. Toți primesc cu titlul de profet pe cel de om al lui Dumnezeu (conform 2Petru 1: 21).

În Noul Testament acest titlu nu se întâlnește decât de două ori, aici și în 2Timotei 3: 17 unde i se aplică mai întâi lui Timotei, apoi celui care, hrănit cu Cuvântul, este însărcinat precum Timotei cu o misiune specială în această lume. Se vede importanța misiunii acestuia din urmă, pentru că-i fusese încredințată cu o solemnitate deosebită, după cum mărturisesc aceste două epistole. Timotei trebuia să vegheze asupra doctrinei învățând cum trebuiau să se poarte în Adunarea Dumnezeului celui viu, dar trebuia să se poarte el însuși în primul rând într-un mod

care să servească de model celorlalți. Astfel încât, reprezentându-L pe Dumnezeu înaintea fraților săi, Timotei trebuia să etaleze un caracter care să-l facă să fie recunoscut ca atare. Acest caracter se arăta în aceea că Timotei trebuia să fugă de lucrurile despre care apostolul tocmai a vorbit și să le urmărească pe cele pe care avea să le enumere.

Și ce trebuia el să urmărească? 1° *Dreptatea*, această dreptate practică, lepădându-se de păcat și neîngăduindu-i să se introducă în căile noastre. 2° *Evlavia*, legăturile de intimitate cu Dumnezeu, bazate pe teamă și pe încredere, legături imposibile fără dreptate.

3° *Credința*, această putere spirituală prin care considerăm ca adevărat orice cuvânt ieșit din gura lui Dumnezeu și prin care pricepem lucrurile nevăzute. 4° *Dragostea*, însuși caracterul lui Dumnezeu, cunoscut în Isus Hristos, și manifestat de cei care iau parte la natura divină.

5° *Răbdarea* care face să străbatem și să îndurăm toate greutățile în vederea țintei glorioase care trebuie atinsă. 6° *Blândețea Duhului*, incoruptibilitatea unui duh bând și liniștit care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 3: 4).

La toate acestea apostolul adaugă două recomandări stăruitoare. Mai întâi: „Luptă-te lupta cea bună a credinței”. Este vorba aici de *lupta în arenă* (1 Corinteni 9: 25), la care suntem chemați pentru a câștiga premiul care este păstrarea adevărului. Despre această luptă putea să zică apostolul în momentul isprăvirii vieții sale: „M-am luptat lupta cea bună, am terminat alergarea, am păzit credința” (2 Timotei 4: 7).

A doua recomandare care se leagă de prima este: „Apucă viața eternă”. Viața eternă nu este aici această viață pe care o posedăm avându-L pe Hristos, „Dumnezeul adevărat și viața eternă”, această viață divină care ne este comunicată prin credința în El și care ne introduce, de aici jos, în comuniunea Tatălui și a Fiului. Ea ne este prezentată în acest pasaj ca bucuria finală și definitivă a tuturor binecuvântărilor cerești, răsplătă a luptei cele bune a credinței. Cu toate acestea, aceasta nu este ca în Filipeni 3: 12 o țintă care nu este atinsă, pe care creștinul o urmărește și pe care caută să o apuce. Apostolul vrea, chiar în timpul acțiunii acestei lupte, ca această țintă să fi fost apucată ca o mare și absolută realitate: posesia și bucuria actuale prin credință, a tuturor lucrurilor care aparțin vieții eterne. Ce har când viața eternă a fost apucată în acest mod. Pentru asemenea binecuvântări fusese Timotei chemat. Apostolul ne face să ne întoarcem la începutul slujbei scumpului său copil în credință. De-abia fusese pusă înaintea lui perspectiva unei vieți neavând decât o țintă și un obiect, cel pe care apostolul și l-a pus el însuși (2 Timotei 4: 7), că și mărturisesc „buna mărturisire înaintea multor martori”. Mărturisirea lui se raporta la viața eternă, apucată ca fiind principalul chemării creștine. Chemarea făcea din Timotei campionul acestui adevăr. numeroșii martori nu erau lumea, ci cei care făceau parte din Adunarea Dumnezeului celui viu în mijlocul căreia urma să se desfășoare slujba lui, prin învățătura și îndemnul lui.

Versetele 13 – 16 – „Îți poruncesc înaintea lui Dumnezeu, Cel care le păstrează pe toate în viață, și a lui Hristos Isus, care a mărturisit înaintea lui Ponțiu Pilat buna mărturisire, să păzești porunca fără pată, fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos; pe care, la timpul ei, o va arăta fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; Lui să fie onoare și putere eternă! Amin.”

Aceste versete sunt ca un rezumat al scopului întregii epistole. „Îți poruncesc” zice apostolul. Timotei primise o poruncă din partea lui și trebuia să se conformeze. Fiind rânduit pentru a-l reprezenta pe apostol în absența lui, trebuia să poruncească el însuși (1: 3, 5, 18; 4: 11; 5: 7; 6: 17). Ceea ce Pavel îi porunca lui Timotei, o făcea în Dumnezeu Creator, e care Îl invoca precum pe Cel care a adus totul la existență pe când nu era încă niciuna dintre lucrările Lui, și care S-a făcut cunoscut unor ființe infime ca noi printr-un act care denotă toată buna Sa plăcere în oameni. Nu este acesta un motiv suveran pentru a asculta? Dar, ceea ce poruncește

apostolul, o făcea și înaintea lui Hristos Isus devenit om, „care a mărturisit înaintea lui Ponțiu Pilat buna mărturisire”. Îi pute fi indiferent guvernatorului roman că Isus era Împăratul iudeilor și o dovedește pe de o parte zicând: „Oare sunt eu iudeu?” (Ioan 18: 35), pe de altă parte scriind: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor” (Ioan 19: 19) pe titlul de pe cruce. Dimpotrivă, nu-i este indiferent lui Pilat, prieten al lui Cezar, că pe lângă împărat, un alt om avea pretenții la regalitate. Respins de iudei ca Împărat, Domnul atribuie, înaintea lui Pilat, o cu totul altă întindere Împărăției Sale când zice: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18: 36), adică are ca domeniu exclusiv o sferă în întregime cerească. Dar adaugă: „Acum Împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18: 36). El vorbește despre revendicarea mai târziu aici jos a unei Împărății mai vaste decât cea a Împăratului iudeilor, și aceasta este ceea ce îl neliniștește pe Pilat și îl face să zică: „Atunci, ești Tu Împărat?” La această întrebare Isus răspunde: „Tu zici că Eu sunt Împărat” (Ioan 18: 37). Aceasta însemna să mărturisească pentru adevăr, oricât ar fi costat, păstrând cu orice preț caracterul regalității, pentru că adaugă: „Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc pentru adevăr” (Ioan 18: 37). De fapt, a-și declara regalitatea prin naștere (Matei 2: 1, 2) înaintea lui Pilat, prieten al lui Cezar, dar o regalitate depășind cu mult limitele iudaice, însemna a-și semna El însuși sentința la moarte. Această mărturisire era buna mărturisire înaintea lui Ponțiu Pilat, din pasajul nostru.

Această bună mărturisire, am văzut, Domnul nu putea să nu o facă fără a fi necredincios adevărului pentru care venise să mărturisească în această lume, El care venise aici jos pentru a-l face cunoscut. Regalitatea Lui făcea parte din El și dacă ar fi ezitat un moment înaintea acestei mărturisiri, nu ar mai fi putut adăuga: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18: 37). Mărturisirea că era Împărat se lega deci în mod intim de faptul că venise în lume ca să mărturisească pentru adevăr.

Buna mărturisire a lui Timotei înaintea multor martori creștini care puteau să o certifice, nu-i pune viața în pericol. Ea nu era nici mărturia pentru adevăr; pentru adevărul întreg. Era buna mărturisire a binecuvântărilor imense ale *credincioșiei*, binecuvântări apucate de Timotei în mărturia creștină căreia îi închina de atunci înaintea slujba lui. Buna mărturisire a lui Hristos înaintea lui Ponțiu Pilat era mărturia adevărului, din care regalitatea prezentă și viitoare a lui Hristos, mult mai importantă decât regalitatea iudaică, făcea parte, fiindcă „harul și adevărul au venit prin Isus Hristos”. Nimic nu-L putea întoarce pe Domnul de la mărturisirea întregului adevăr, nici chiar moartea.

Dar ce imens privilegiu pentru Timotei să fie asociat ca *Mărturisitor* cu Domnul Isus, unul mărturisind că a apucat ținta pe care nimic nu i-o putea smulge, celălalt mărturisind *tot* adevărul, pe care nici moartea nu-L putea face să-l părăsească!

În versetul 14 apostolul îi poruncește lui Timotei să păzească *porunca*, adică ceea ce tocmai îi poruncise: „Fugi, urmărește, luptă, apucă”. El era așezat ca realizând aceasta înaintea martorilor credincioși și înaintea lumii. Trebuia să le păzească „fără pată, fără vină”. Dimpotrivă, apostolul zice în versetul 20: „O, Timotei, păzește ce ți s-a încredințat”. Acesta este rezumatul conținutului întregii epistole. Apostolul spusese deja, dar cu privire la o latură restrânsă a slujbei lui Timotei, adică despre purtarea lui față de bătrâni: „Să păzești aceste lucruri fără prejudecată” (5: 21).

Cât despre poruncă, Timotei trebuia s-o păzească „fără pată”, fără nicio alterare; și „fără vină”, fără ca cineva să aibă ocazia să-l mustre sau să-l acuze că nu a păzit ce-i fusese încredințat; dar înainte de toate în scopul de a primi aprobarea Domnului nostru Isus Hristos la *arătarea* Lui. Se vorbește întotdeauna de arătarea și nu de venirea Domnului, când este vorba de responsabilitate în slujbă. De aceea se poate vorbi „de a iubi arătarea Lui” care este cu toate acestea întotdeauna însoțită de răzbunarea asupra lumii (2Tesaloniceni 1: 8). Motivul pentru

aceasta este că, dacă „venirea” Domnului este „ziua de har”, arătarea Lui este ziua cununilor, răsplătirii credincioșiei, pentru slujitorii lui Hristos.

Această arătare va fi arătată la timpul potrivit de preafericitul și singurul Domn, deja numit „fericitul Dumnezeu” în capitolul 1: 11. Atunci singurul Domn, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, va arăta această glorie. Despre cine vorbește apostolul? Despre Dumnezeu, fără nicio îndoială, dar este imposibil de despărțit unul dintre aceste titluri de celălalt. Dumnezeu este toate acestea când „arată” arătarea lui Hristos; Hristos va fi toate acestea, când va apărea ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. Iată a doua oară în această epistolă (conform 1: 17) lauda supremă ridicându-se către Dumnezeu în locurile eterne. În primul caz, ca urmare a venirii în această lume a lui Hristos Omul ca Mântuitor; în al doilea caz, ca urmare a arătării Lui ca Domn și Om victorios. Celui „care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care niciun om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; Lui fie onoare și putere eternă! Amin.” Despre Dumnezeul personal, etern, inabordabil, nevăzut, este vorba aici, dar noi Îl cunoaștem în Fiul Său Isus Hristos: „El este Dumnezeul adevărat și viața eternă”.

Versetele 17 – 19 – „Poruncește celor care sunt bogați în veacul de acum să nu se mândrească, nici să nu se încreadă în nesiguranța bogățiilor, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele; ca să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să dea, strângându-și pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viață”.

Mai rămâne o poruncă de adăugat cu privire la cei care, printre ai Săi, Dumnezeu îi favorizează cu bunurile acestei lumi. Este vorba aici de poziția lor „în veacul de acum”, poziția care nu are nimic de-a face, sau mai degrabă care este în contrast cu cea a veacului viitor (v. 13 – 16).

Această poziție nu trebuie să-i înalțe în proprii lor ochi, pentru că mândria bogăției este unul dintre viciile cele mai răspândite printre oameni. Creștinii nu trebuie să se lase antrenati să se bazeze pe nesiguranța bogățiilor care pot să se prăbușească într-o clipă; ci trebuie să se încreadă în Cel care i-a favorizat din plin dându-le bucuria acestor lucruri. Să-și folosească bogățiile *ca să facă binele*, ele să constea în bogății de fapte bune, în promptitudinea de a da, în darnicie. Acesta este scopul averii care le este dată; ea trebuie să se dezvolte în mărturia virtuților care nu s-ar putea arăta decât acolo unde Dumnezeu dă bunuri pământești.

„Strângându-și pentru viitor o temelie bună”. Este vorba de părăsirea celor văzute, deși sunt rodul bunătății lui Dumnezeu, dar date de El alor Săi în scopul de a obține „o comoară în ceruri” care nu se va sfârși și de asemenea „ca să apuce adevărata viață”.

Versetele 20 – 21 – „O, Timotei, păzește ce ți s-a încredințat, ferindu-te de vorbările deșarte, lumești și de împotrivirile fals-numitei cunoștințe, pe care unii, mărturisind-o, s-au abătut în ceea ce privește credința! Harul fie cu tine! Amin.”

Timotei este îndemnat să păzească ce i s-a încredințat. Pe de altă parte, îl vedem pe Pavel încredințând ceea ce are Domnului, care are puterea de a păzi ceea ce-I dă spre păstrare. În El este viața, puterea pentru a o susține și pentru a păstra în cer moștenirea gloriei care ne-a fost destinată. Pavel știa în *Cine* crezuse. Nu-și pusese încrederea în lucrare, ci în *Hristos*, pe care Îl cunoștea bine (2Timotei 1: 12). Aici, Timotei este cel care păzește ce i-a încredințat Domnul: administrarea casei lui Dumnezeu prin Cuvânt, prin doctrină, prin exemplul pe care trebuia să-l dea el însuși. Rolul său nu era să discute cu acei oameni; el trebuia să fugă de discursurile lor îmfumurate și nelegiuite și de raționamentele opuse doctrinei lui Hristos de către acești vorbitori care pretindeau că au cunoștință. Deja unii care mărturiseau că o au se depărtaseră de doctrina creștină. Ultimul cuvând al apostolului este „har”, favoare divină, asupra fiului său în credință, după cum primul său cuvând a fost „har”! (1: 2).